

1. Cunoști tu poziția ta înaintea lui Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: Evrei 9.24-28; 10.19-25; 13.11-16

Când noi cu câțva timp în urmă prin harul Domnului am avut posibilitatea să începem această serie de prelegeri, am avut o temă în care era vorba să prezentăm adevărul lui Dumnezeu într-un mod potrivit pentru creștinii tineri; pentru oameni, care probabil în inima lor sunt prea tineri ca să înțeleagă adevărul în dimensiunea lui mare, deplină și bogată în binecuvântare. Dar cu ajutorul Domnului doresc în seara aceasta și în serile următoare, în care vom fi împreună, să prezint alte domenii și alte părți ale aceluiși adevăr. În privința aceasta doresc, în măsura în care este posibil și nesistematic, să continui începând de acolo de unde am rămas atunci. Pentru seara aceasta mi-am propus însă să mă ocup mai îndeaproape cu fundamentul, decât o voi face în serile următoare. Țelul meu este – ca să spun mai dinainte -, să vă prezint ce este poziția unui creștin în cer și pe pământ. Văd aici înaintea mea pe unii, care după părerea mea nu mai pot fi denumiți creștini tineri. Însă consider că ei – chiar dacă în sensul acesta nu mai sunt tineri – nu gândesc, că ei sunt mai presus de lucrurile foarte simple, asupra cărora Domnul ne lasă să medităm în seara aceasta. În orice caz nu mi-am propus să depășesc cadrul adevărilor celor mai simple și al celui mai simplu mod de prezentare al lor.

Să trecem la primul punct și prin aceasta la o întrebare importantă pentru fiecare din noi: Ce este poziția unui creștin cu privire la Dumnezeu – *înaintea Lui*? Aceasta este așa de importantă, deoarece nu se poate avea o înțelegere clară a poziției proprii *pentru* Dumnezeu pe pământ, dacă nu se are o înțelegere clară a poziției proprii *înaintea* lui Dumnezeu în cer. De aceea această întrebare este deosebit de serioasă și importantă.

În seara aceasta, prieteni dragi, mă adresez conștiințe voastre și sufletelor voastre și vă întreb: înțelegeți voi foarte clar și pricepeți voi în sens spiritual ce este cu adevărat poziția voastră înaintea lui Dumnezeu? Cunoașteți voi *adânc în sufletul vostru* locul acesta? Despre aceasta este vorba aici. Puteți fi siguri, că se poate rezista în încercare numai cu *exerciții adânci ale sufletului*. Voi mi-ați putea spune: „Eu înțeleg adevăruri avansate”. Dar eu am cunoscut oameni care într-adevăr au afirmat aceasta, dar în sufletul lor nu erau câtuși de puțin mișcați de ele. Ceea ce vreau să vă spun, este simplu situația, că sufletul înțelege pe deplin prin Duhul Sfânt această poziție minunată înaintea lui Dumnezeu. Un lucru vă pot spune: Nimic nu este mai clar și mai băttător la ochi, ca atunci când cineva simte adânc în sufletul său bucurie cu privire la această poziție înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este cu totul altceva decât simpla înțelegere cu mintea. Astfel un credincios simplu ar putea spune: „Da, sufletul meu cunoaște bine această poziție, chiar dacă probabil eu nu o pot explica.” Aceasta este de înțeles. Realmente este așa: cu cât ceva este ancorat mai adânc în suflet, cu atât este mai greu de explicat acel ceva. Ceea ce eu înțeleg cu mintea pot să-l fac înțeles și altora – dacă mie însumi îmi este clar; dar când este vorba de sufletul meu, atunci nu îmi este așa ușor să-l explic. Prin aceasta nu vreau să subvaluez înțelegerea intelectuală a adevărului. Să mă ferească Dumnezeu! Mi-ar părea foarte rău să degradez înțelegerea cu mintea. Dar ceea ce spun, dragi prieteni, este următorul lucru: în zilele actuale nimic nu are statornicie, în afară de ceea ce sufletul înțelege. Cu alte cuvinte: dacă noi nu am înțeles profund în sufletele noastre aceste

lucruri, deci poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, nu vom avea o poziție stabilă. O rafală de vânt va fi de ajuns să ne alunge de pe locul nostru. Puțină apăsare, numai pentru scurt timp, ne va răpi deja toată înțelegerea.

Noi avem nevoie de ceva durabil; de ceva, care rezistă încurcăturii și presiunii cărora suntem expuși într-un timp ca acesta: și anume ca prin lucrarea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, sufletul să înțeleagă clar și precis lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru aceia care Îl iubesc. Dumnezeu, Duhul, să dăruiască tuturor sufletelor prezente aici această înțelegere clară și să ne facă pe fiecare din noi să savurăm bucuria posedării acestora!

Ce este deci poziția mea înaintea lui Dumnezeu? Primul lucru, pe care eu trebuie să-l învăț (așa citesc eu în Scriptură), este, că eu trebuie să fiu apt pentru Dumnezeu. Eu cu conștiința mea trebuie să fiu făcut apt pentru această poziție înaintea lui Dumnezeu în cer și de aceea locul acesta este total diferit de starea mea naturală. Conștiința mea trebuie făcută aptă, prin aceea că ea este curățită. Eu trebuie să am o conștiință, care se potrivește în totalitate și pe deplin cu acest loc minunat și cu această parte înaintea lui Dumnezeu. Ca să scot aceasta în evidență, am citit mai înainte versetele din Evrei 9. Acestea trebuie luate în considerație în mod deosebit. La sfârșitul capitolului apostolul vorbește despre trei arătări diferite ale lui Hristos. Mai întâi Hristos s-a arătat „la sfârșitul veacurilor”, aceasta înseamnă, la sfârșit, la împlinirea tuturor veacurilor ale istoriei umane, care au fost înainte de lucrarea lui Hristos. El spune: „dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat *o singură dată*” (în contrast cu *de mai multe ori*) „pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” Aceasta este lucrarea (vorbesc numai despre lucrare) care în momentul în care eu cred în Domnul Isus Hristos îmi dă o conștiință, care nu mă condamnă în prezența luminii pătrunzătoare a lui Dumnezeu, a Dumnezeului sfânt. Aceasta este cel dintâi lucru, zic eu. Dacă nu am aceasta, atunci nu am nimic. Conștiința mea trebuie să fi devenit complet eliberată de fiecare lucru, care era pe ea. Primul lucru, pe care Dumnezeu îl face în noi, este, să ne pună ceva pe conștiință, și anume prin lucrarea Duhului Sfânt. Ce este acel ceva, pe care El îl pune pe conștiință? Moarte și judecată. El pune moartea și judecata înaintea ochilor conștiinței. Aceasta este prima lucrare în sufletul unui om. La ce servește aceasta? Ca ea să poată să mă conducă la pocăință și credință în Mântuitorul preaslăvit, care a făcut lucrarea, singura care poate să ia moartea și judecata de pe conștiința mea. Despre această lucrare citim aici în capitolul al nouălea: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” (și El a făcut lucrarea prin care au loc toate acestea). Cum pot eu avea foloase din aceasta? În momentul în care eu cred în El, eu sunt îndreptățit să știu cu privire la conștiința mea, că eu sunt înaintea lui Dumnezeu alb ca zăpada. Aceasta este prima mare realitate și ea este deosebit de importantă pentru noi toți. Ea este baza pentru toate. Și, prieteni dragi, în general ea este baza care se clatină la oameni; și tocmai în locul acesta încearcă satan să semene îndoială.

Deci acesta este începutul – baza. Această temă am tratat-o detaliat altă dată, dar fac aceasta, fără să ezit, încă o dată. Ea este așa de importantă, că mereu trebuie repetată. Și vă rog insistent (în mod deosebit pe creștinii credincioși tineri), să căutați ca această chestiune să fie clară și hotărâtă pentru conștiințele voastre; ca voi să puteți spune înaintea lui Dumnezeu, fără a avea nici cel mai mic sentiment de aroganță: „Mulțumesc, Dumnezeule; pe conștiința mea nu este nici măcar o singură pată.” Puteți voi spune sincer aceasta? Puteți privi spre Dumnezeu și

spune: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că nu mai am nici un păcat pe conștiința mea”? Pe ce bază poate fi o astfel de certitudine? Însă ce fericire, că sângele Domnului Isus Hristos îmi dă „îndrăzneală”, atunci când cu conștiința mea înțeleg această lucrare prețioasă. De aceea am citit versetul din capitolul 10, unde găsim urmarea, concluzia divină, ca să zicem așa, rezumatul lucrării lui Hristos plină de binecuvântare, terminată. Deci noi avem „îndrăzneală”. Este îndrăzneala *de a spera*? Nici un cuvânt de așa ceva. *De a aștepta* ca Dumnezeu să vină și să ne dea binecuvântarea Sa? Nu, de asemenea nu; ci îndrăzneală „să intrăm în Sfânta sfințelor”. Ce minunat este când simt în suflet puterea pentru aceasta și acționez corespunzător! Dacă fac aceasta, atunci nu mă târâsc pe genunchi cu capul plecat în Sfânta sfințelor, ca și cum nu aș avea nici un drept să fiu acolo; de asemenea eu nu merg acolo și mă scuz înaintea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, pentru că apar acolo, ca și cum n-aș avea nici un drept. Nu, eu intru în Sfânta sfințelor cu îndrăzneală.

Dragi prieteni, de acum încolo nu voi vorbi despre nimic altceva, decât despre această bază bogată în binecuvântare, despre acest fundament, pe care se sprijină totul. Urmare acestei lucrări terminate, desăvârșite și nespuse de minunată eu am îndrăzneală să intru în Sfânta sfințelor; și aceasta, așa cum am spus, nicidecum nu este nici măcar cea mai mică aroganță din partea mea să intru acolo, sau ca și cum intrarea mea ar dezonoara pe Dumnezeu. Încă o dată: Dumnezeu nu Se simte dezonorat, și eu nu sunt arogant, dacă intru. Este drept din partea lui Dumnezeu, să mă primească, și pentru mine este o onoare să mă plec înaintea acestei dreptăți. Aceasta este baza pe care se sprijină totul. Eu pot intra cu îndrăzneală în Sfânta sfințelor și să merg acolo ca adorator. Acesta este adevărul măreț, care este prezentat aici: că eu am privilegiul să stau acolo; că acolo este locul meu – aceasta este un aspect al acestui adevăr. Și pentru ce sunt eu acolo? Ca să mă rog pentru iertarea păcatelor mele? Eu nici măcar nu aș putea fi acolo, dacă mai înainte eu nu aș fi primit iertarea păcatelor, preamărit să-I fie Numele! Toate păcatele mele au fost deja șterse, înainte ca eu să pot intra acolo; și apoi eu sunt acolo și mă plec în adorare înaintea feței Aceluia care m-a curățit de orice pată. Eu merg ca *adorator*, eu intru acolo ca plin de bucurie să cad la picioarele Aceluia care a înlăturat totul din cale, pentru ca El Însuși să poată umple în mine locul, care mai înainte avea lucruri care mă țineau captiv. *Aceasta* este baza, acesta este principiul de bază.

Doresc să adâncesc puțin tema aceasta sub aspect practic și, dacă este posibil, într-un mod mult mai simplu. Este frumos și bine, să vorbim despre aceasta și să fim încântați de ea: „Cât de minunat este să intri în Sfânta sfințelor!”, și așa mai departe; dar cum stau în privința aceasta lucrurile în practică cu privire la noi? Aceasta este o întrebare. Cum stau lucrurile cu conștiința noastră? Stă ceva pe ea înaintea lui Dumnezeu? Nu mă refer acum la întinarea, pe care cineva dintre noi ca credincios ar putea s-o atragă asupra lui; nu vorbesc acum nici celor răzvrățiți – mi-am pus pe inimă să vorbesc despre aceasta în altă seară -; mă adresez acum cu întrebarea la o conștiință curată. Mai împovărează ceva conștiința voastră cu privire la primirea voastră? Dacă pe conștiința voastră mai este o cât de mică umbră sau pată de vreo natură oarecare, atunci puteți fi siguri că nu aveți claritate înaintea lui Dumnezeu să înțelegeți plinătatea locului vostru din cer și privilegiul bogat în binecuvântare al locului vostru pe pământ. Domnul să dea darul tuturor celor prezenți aici, care nu au claritate în privința aceasta, să înțeleagă valoarea nespuse de mare, desăvârșită a jertfei desăvârșite adusă o singură dată, care curăță conștiința de orice pată și orice cusur și care face ca Dumnezeu să ne

primească fără nici o rezervă în prezența Sa divină, așa că noi suntem îndreptățiți să spunem: „Avem îndrăzneală să intrăm în Sfânta sfintelor”.

Părăsesc acest punct și mă îndrept pentru un moment spre un alt aspect mai înalt al poziției noastre înaintea lui Dumnezeu. Să ne ocupăm cu un alt loc din Scriptură: sfârșitul primului capitol și începutul celui de-al doilea capitol din epistola către Efeseni. Aici găsim un cu totul alt aspect referitor la poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Adevărul, despre care am vorbit până acum, este, că noi suntem curați înaintea lui Dumnezeu – și este ceva minunat, să fii curat în felul acesta -: dar aici primim mai mult decât aceasta. În acest loc din Scriptură de la sfârșitul capitolului întâi al epistolei către Efeseni este descris Domnul Isus Hristos ca Omul glorificat, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți – deci a folosit puterea Sa mare, ca să dea lui Hristos un loc la dreapta Sa în cer. Aceasta este foarte bogat în binecuvântare pentru noi, dar doresc să spun, că noi, înainte să putem spune ceva despre binecuvântarea noastră – fie sub aspectul descris în epistola către Evrei, fie sub aspectul descris în epistola către Efeseni -, trebuie să vedem înainte de toate, ce loc ocupă Hristos. Este ceva minunat să ști că binecuvântarea noastră este în legătură cu toată această glorie minunată a persoanei Sale precum și cu plinătatea lucrării Sale. Aici în epistola către Efeseni Îl vedem ca Omul glorificat – Cel preamărit, Cel care ca Om a fost înviat dintre morți prin puterea lui Dumnezeu. Puterea divină a lucrat în Hristos, care era mort – la care noi eram *morți în păcate*, însă El era *mort pentru păcatele noastre*. Nu era nici un motiv pentru El, ca din propria vină să meargă în moarte. Noi eram acolo din cauza stării noastre, și anume noi era, „morți în greșeli și păcate”. Însă Hristos a mers în moarte și prin har a ocupat loc acolo, și anume spre onoarea lui Dumnezeu și pentru noi; căci noi citim despre puterea lui Dumnezeu „față de noi” (Efeseni 1.19), „și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți;” (Efeseni 1.19-23). Cu alte cuvinte: Acest Preamărit, care spre onoarea lui Dumnezeu și pentru noi a ocupat locul Lui în moarte, a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu – prin „mărimea nespus de mare a puterii Sale”. Ce cuvinte minunate sunt acestea! Această lucrare minunată a fost făcută asupra lui Hristos, asupra Aceluia care era mort pentru noi. Această putere mare a lui Dumnezeu lucrează ca să dea lui Hristos un loc la dreapta Sa în glorie.

Probabil vă întrebați, de ce insist așa de mult la această temă. Deoarece în capitolul 2 este aceeași putere care aduce la viață pe un credincios, care era mort în greșeli și păcate, *în timp ce el era în această stare*. Aceeași putere, care a adus la viață pe Hristos din *locul* morții, unde El prin har S-a dus din cauza noastră, ne trezește din *starea* de moarte morală, în care ne aflăm, ca să ne dea un loc în Hristos și în final la Hristos. Ce fericire măreață este să ști aceasta – că în noi lucrează o putere, care nu este mai mică decât mărimea nespus de mare a acelei puteri care a lucrat în acest Om minunat, preamărit, atunci când El a mers în moarte spre onoarea lui Dumnezeu și din cauza păcatelor noastre! Aceeași putere, care L-a înviat pe El și L-a așezat în glorie, lucrează acum, având țelul acesta: să ne dea un loc în Hristos, și anume în locul unde Se află El. Aceasta este dezvăluit în epistola către Efeseni, în locul acesta binecunoscut din Scriptură, care, așa cum presupun, este cunoscut de noi toți: „Dumnezeu, ... ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus” [Efeseni 2.4-6]. Nu poate fi greu să se vadă ce mare îmbunătățire este aceasta față de ce am studiat mai înainte, față de ce este descris în epistola către Evrei 10. Evrei 10 îmi arată cum eu pot fi eliberat de vină și cum poate fi curățită conștiința mea; cum noi suntem făcuți apți pentru prezența lui Dumnezeu în lumină, apți pentru sfințenia lui Dumnezeu în Sfânta sfintelor. Dar dacă mergem în epistola către Efeseni,

acolo citim despre o *creație nouă*, despre o schimbare totală a stării noastre. În cuvintele Scripturii: „Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17) – și anume, pentru credință. Eu las înapoi în moarte starea în care eram înainte, cu privire la tot ce am pierdut, și primesc un loc cu totul nou într-un Mântuitor înviat, glorificat. Citim aceasta în epistola către Efeseni. În epistola către Evrei capitolele 9 și 10 sunt descrise trei mari realități ca urmare a lucrării lui Hristos: acces direct la Dumnezeu, o conștiință curățită și o mântuire veșnică. Învățătura referitoare la aceasta este prezentată în capitolul 9, și capitolul 10 este aplicarea acestei învățături. Duhul Sfânt împovărează mai întâi conștiința; aceasta înseamnă că El aduce asupra noastră sentința de moarte și judecată. Și nu este un lucru ușor, dacă conștiința cuiva este împovărată în felul acesta. Prin simpla intonare a unei cântări nu este ușurată povara unui suflet. Dacă conștiința cuiva stă sub sentința morții și judecării, deoarece Dumnezeu l-a declarat vinovat și l-a convins de vinovăția lui, atunci nimic altceva mai puțin nu poate elibera conștiința de această povară, decât numai o înțelegere adânc ancorată în suflet referitoare la suficiența și eficacitatea sângelui Fiului lui Dumnezeu. Toate celelalte încercări de a ușura conștiința le consider nu numai fără valoare, ci și dăunătoare și nimicitoare. Astfel de încercări aduc cel mult o pauză scurtă de liniște și conduc la o captivitate și mai mare. De aceea spun: sufletul trebuie să cunoască eficacitatea minunată, nespuse de mare a acestui sânge, care a îndeplinit toate cerințele tronului lui Dumnezeu în cea mai sfântă maiestate și care la fel poate satisface nevoia mare a conștiinței noastre.

În epistola către Efeseni avem, așa cum am spus, cu totul altceva, și anume o scoatere desăvârșită din starea în care ne-am aflat – „morți în greșeli și păcate”, fără nici o scânteie de viață spirituală spre Dumnezeu. În epistola către Romani este vorba până la capitolul 5.12 de *vinovăție*, de păcat; în epistola către Efeseni se spune „*morți în greșeli și păcate*”; și nimic altceva mai puțin nu este suficient pentru noi, decât scoaterea totală și deplină din această stare. Și ce putere ne scoate din această stare? *Aceeași putere* – ce minunat! -, care a adus la viață pe Hristos, atunci când El era mort din cauza noastră. Dacă vorbesc în felul acesta, sper ca nimeni să nu înțeleagă greșit. Dacă vorbesc despre Hristos ca Om mort, spun aceasta cu toată reverența care se cuvine din partea noastră față de El – față de El, Cel care era Dumnezeul puternic și a devenit Om și ca Om a mers în moarte spre onoarea lui Dumnezeu și din pricina păcatelor noastre. Este deci aceeași putere care a adus pe Hristos la viață și L-a înviat din locul în care L-a condus harul și dragostea inimii Sale, și care ne aduce și pe noi la viață și ne dă un loc cu totul nou, un loc cu totul nou în Hristos, în Cel înviat. Această putere ne scoate din starea în care ne aflăm, deci din starea în Adam, și ne așează în Hristos, în Omul înviat, și anume, așa cum am văzut, în locul unde El este. Ea ne-a adus la viață împreună cu Hristos, ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești [conform cu Efeseni 2.5,6]. Nu este aceasta lucrul cel mai mare, pentru care sufletul nostru poate deveni sensibil? Gândiți-vă la faptul, că voi sunteți acum în Hristos în cer! Voi aparțineți acum cerului, și aceasta cu o dreptate care vine de la Dumnezeu! Despre „dreptatea lui Dumnezeu” citim și în versetul frumos din 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”. El intră în glorie, pentru ca prin aceasta sfinții Lui sărmani să aibă prin Duhul lui Dumnezeu un loc la El în toată binecuvântarea și gloria care Îi aparțin. El nu ține nimic pentru Sine, decât numai gloria specifică Ființei Lui și Dumnezeirea Lui. El ne leagă cu Sine într-o *unitate* vie în toate, în afară de acest singur punct. Nu este aceasta bogăție? Nu este aceasta plinătate? Aceasta este ceea ce Dumnezeu dă; și cine în afară de Dumnezeu ar putea da aceasta?

Vreau deci să vă explic, pe cât pot de simplu, cum a devenit posibil aceasta. Vrem să urmărim cum a fost câștigată, dobândită această poziție minunată, descrisă în Efeseni 2. Pentru aceasta să privim două locuri din Scriptură. Mai întâi: evanghelia după Ioan 20. La sfârșitul acestui capitol citim cum Domnul Isus Hristos, înviat dintre morți, a făcut cunoscut două comunicări

bogate în binecuvântare, ca să zicem așa de pe tribuna învierii. Ar trebui să acordăm mare atenție acestora. Prima comunicare este: „Pace vouă!” Cuvinte minunate! Ce binecuvântare adâncă, nesfârșită, cuprind ele! Este ca și cum El ar fi spus: „Nu am lăsat nici un vrăjmaș să existe, nici un singur adversar, care ar putea să conteste dreptul vostru la odihna veșnică plină de pace.” De unde deduc eu toate acestea? Toate acestea sunt incluse în cuvântul „pace”. Ce altceva, dacă nu acesta este înțelesul păcii? „Pace vouă!” Acum nu se mai arată nici un vrăjmaș, nici o factură nu a rămas neachitată, nici o revendicare nu a rămas neîmplinită; chiar și cei mai tineri pot înțelege aceasta. Nu mai este nimic și nimeni care să fie împotriva ta. Ce har minunat! Și acum gândește-te la ce L-a costat pe El ca să rezolve această revendicare! Ce la costat pe Fiul lui Dumnezeu să dea la o parte pentru totdeauna această factură, pe care noi nu putem s-o plătim! Cât a trebuit El să suporte pentru aceasta! Ce noapte a fost aceea, înainte să vină dimineața, acea dimineață a învierii! El a fost în întunericul judecății, a fost cufundat în suferințele morții, și în felul acesta El singur a anulat tot ce era împotriva poporului Său și le-a pironit pe crucea Sa. Și acum El stă acolo înaintea ucenicilor Săi și aici înaintea noastră în gloria învierii și vestește: „Nu mai există nimic, care să fie împotriva voastră.” Toate revendicările au fost satisfăcute și înlăturate. „Pace vouă!” Dar aici este mai mult decât aceasta, și așa se face că în dimineața învierii Sale El spune Mariei Magdalena, care se agață de El cu tot ce este ea, atât în moarte cât și în viață: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Eu nu am ieșit singur din moarte, ci împreună cu Mine am scos și pe alții. Cine sunt acești alții? „Du-te la frații Mei”, spune El. Un cuvânt ca acesta nu a existat până atunci. Până atunci citim numai despre El *singur*; singuratic pe vârfurile muntelui și în văile lumii acesteia sărmane. Oriunde Îl căutam în evanghelii, totdeauna Îl găsim pe Hristos singur, care până în momentul acesta nu a adus pe nimeni în poziția Sa proprie înaintea lui Dumnezeu. Însă *acum* El poate spune: „Du-te la frații Mei”. Și nu este numai aceasta, ci pe baza a tot ce El a suferit și dobândit, noi avem acum o relație identică; de aceea se spune: „Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Ce bogat în binecuvântare este aceasta, ce realitate prețioasă! Ce minunat este felul în care noi ajungem la ce se spune în Efeseni 2! Încerc cu ajutorul Domnului să vă conduc foarte simplu la Efeseni 2; și aici este punctul de plecare mareț. Este un pas minunat, dar nici chiar acesta nu este totul. Cine ar putea descrie așa cum se cuvine, cât de bogat în binecuvântare este să vezi pe Hristos scăpat din moarte și pe alții împreună cu El pe un fundament total nou! Însă există ceva mai mult decât aceasta, căci încă nu suntem la *unitatea* cu Hristos. *Relația*, despre care auzim aici, este, așa cum am spus, ceva minunat: să vezi pe Tatăl Său ca Tată al nostru, pe Dumnezeul Său ca Dumnezeu al nostru. Însă aceasta nu este *unitate, unire*.

Dacă acum mergem la un alt loc din Scriptură, și anume în Faptele Apostolilor 2, găsim veriga următoare a lanțului. Cel Preaslăvit a vestit pacea nu numai pe baza realizării biruinței Sale; El a explicat Mariei Magdalena că nu numai că de aceea El avea însoțitori, da, „frați”; ci urmează mai mult: El Se înalță în glorie, El Se înalță la cer. Până acum am vorbit numai despre învierea Sa și despre ce a spus El pe pământ după înviere. El a fost patruzeci de zile pe pământ, după ce El a înviat dintre morți; și aceste zile trebuie să fi fost minunate, zilele în care ucenicii Lui L-au văzut, înainte ca El să se suie în glorie. Dar acum El S-a suit; și pe cât este de sigur că El S-a suit, tot așa de sigur a coborât Duhul Sfânt. Și cine dintre noi nu are un simțământ despre cât de deosebit de important era faptul că Duhul Sfânt a coborât? Aceia care prin biruința și triumful lui Hristos au primit o relație cu Dumnezeu, cu Dumnezeul Său și Tatăl Său, aceia sunt *uniți* acum prin același Duh, care locuiește în Hristos, cu El în cer. Și în felul acesta obținem ce se spune în epistola către Efeseni 2. Permite-ți să repet: noi avem nu numai pace cu Dumnezeu și o relație cu El, ci noi suntem și *una* cu Hristos. Duhul Sfânt a coborât și a botezat pe ucenici într-*un singur trup* și în felul acesta i-a unit nu numai cu

Domnul Isus Hristos, Capul în cer, ci și unii cu alții, ca mădulare ale *unui singur* trup pe pământ. Așadar fiecare credincios, în care locuiește Duhul Sfânt, este una cu Hristos în cer prin lucrarea acestui Duh preamărit. Ah, care inimă poate înțelege această minune? Este aceasta o chestiune fără importanță pentru gândurile noastre și cunoașterea noastră? Nu, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi (și fie ca niciunul dintre noi să nu fie inconștient de aceasta), nu este aceasta o realitate nespus de minunată? Se poate imagina ceva care să aibă aceeași însemnătate cu această realitate măreață? Să ai convingerea, că sunt una cu Omul înviat, glorificat, pe locul unde El Se află – că El și noi suntem realmente una!

Dragii mei, noi auzim despre aceasta și vorbim unii cu alți despre aceasta; dar am înțeles noi cu adevărat în adâncul sufletului nostru măreția nespus de mare a acestei realități? Niciodată nu putem (mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, niciodată) uita binecuvântarea, pe care a primit-o sufletul nostru, când am aflat prima dată despre aceasta. Momentul în care a început pentru prima dată să ni se lumineze că noi suntem una cu Hristos în cer, nu-l vom putea uita niciodată. Este un moment decisiv în istoria unui om. Preamărit fie momentul în care sufletul – asemenea unei flori înaintea soarelui – se deschide față de adevărul că Hristos și noi ai Săi suntem una, și aceasta pentru veșnicie! Și chiar dacă aici noi suntem slabi și neputincioși și El este în gloria cerească în înălțime, totuși cât vezi cu ochii ziua strălucitoare a gloriei este deja pe sosire, în care El va arăta universului cuprins de uimire, că El este una cu noi. Numai aceasta poate arunca umbra pe tot ce este pământesc, căci noi avem destul, și chiar mai mult decât destul în El. Aceasta este cu totul altceva decât atunci când noi trebuie să ne desprindem de lucrurile de care este legată inima noastră. Văd cum unii privesc mai mult înapoi cu priviri dornice, și aceasta îmi arată cât de puțin ei sunt cuprinși de această realitate nespus de mare, aceea de a fi una cu Hristos în cer. Dacă am savurat aceasta, atunci în acest loc întinat nu va mai fi nimic care să fie destul de bun pentru noi; și totuși noi suntem mulțumiți și ne așezăm, ca să zicem așa, pe pășuni pline de iarbă verde. Domnul să dea fiecăruia dintre noi, ca să savurăm ceva din aceasta. „Credința este din auzire” [Romani 10.17]; aceasta este mângâiere bogată pentru noi toți. Ah, fie simțământul pentru această unitate, chiar dacă niciodată înainte nu a fost, să vină în seara aceasta la voi, când auziți despre el! Și așa cum Cuvântul lui Dumnezeu ni-l pune așa de simplu înaintea ochilor: face Domnul ca fiecare, care este prezent în seara aceasta aici, să-l guste în inima lui!

După ce am încheiat această parte a temei noastre, și anume locul nostru înaintea lui Dumnezeu, vreau să spun ceva despre partea a doua, și anume *locul nostru pentru Dumnezeu pe pământ*. Și dacă timpul nu ne permite, să ne ocupăm în detaliu de aceasta, așa cum necesită această temă importantă și serioasă, atunci, dacă Dumnezeu va voi, o vom continua altă dată. Dacă citim Evrei capitolul 12 și 13, vom constata care este adevăratul nostru loc pe pământ, și după părerea mea aceasta este cealaltă latură a adevărului că noi „ședem”, și anume, că noi „alergăm cu stăruință alergarea care ne stă înaintea”. În epistola către Efeseni se spune, că noi „ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus” [Efeseni 2.6]; în epistola către Evrei noi „alergăm” [Evrei 12.1]. Alergarea este opusul șederii. Noi ședem în lumea cerească și alergăm pe pământ; și noi trebuie să alergăm cu stăruință, cu răbdare alergarea, care ne stă înaintea. Dacă ne gândim la locul nostru înaintea lui Dumnezeu, atunci noi ședem în lumea cerească, nu numai curățiți și primiți pe deplin, ci una cu El. Dar dacă ne gândim la locul nostru *pentru* Dumnezeu pe pământ, atunci acesta este descris în Evrei 12 ca alergare și în

Evrei 13 ca ieșire din tabără afară la Isus [Evrei 13.13]. Noi nu trebuie să ne stabilim aici sau să căutăm un port sigur sau un loc de refugiu; nu trebuie să ne așteptăm să găsim un loc comod, unde putem să petrecem restul vieții, ci noi trebuie să alergăm. Prin urmare drumul credinciosului prin lumea aceasta este o alergare. Totul luptă împotriva noastră aici, prieteni dragi; și noi suntem aici, ca să zicem așa, să exprimăm această mișcare, această acțiune nouă în lumea aceasta. Suntem aici ca să lăsăm totul înapoia noastră. Aceasta este, ceea ce face un alergător: el lasă totul în urma lui, bune și rele; ochii lui sunt îndreptați spre țel și spre răsplată, și pista de alergare rămâne tot mai mult în urma lui, și fiecare pas, pe care îl face, lasă în urma lui o altă porțiune din pista de alergare.

În epistola către Evrei 13 este prezentat un alt punct. Mă refer la versetul 13. În acesta se cuprinde o noțiune puternică, pe care vreau să vi-o aduc cu adevărat aproape. Fie ca fiecare să pună la inimă seriozitatea acestor două cuvinte din versetul acesta, care descriu poziția noastră aici pe pământ cu o așa mare putere de expresie, și anume „*ocara Lui*”! Acestea sunt cuvinte serioase: „*ocara Lui*”! Și, dragii mei, cât de mult se diferențiază acestea de părerile noastre! Acela, căruia Dumnezeu îi oferă posibilitatea să poarte acum „*ocara Lui*”, primește o onoare deosebită. Veșnicia nu va oferi vreodată nici unuia dintre noi un astfel de moment. Noi vom *domni* împreună cu Hristos în cer; dar numai aici pe pământ putem *suferi* împreună cu El. Dacă împrejurările cuiva sunt de așa natură, că el din cauza locului său și a chemării sale *pentru* Hristos și *la* Hristos, deci din cauza acestui loc bogat în binecuvântare înaintea lui Dumnezeu în cer și pentru că el este trimis aici ca să mențină acesta în mod practic (vezi Ioan 17.18) – că el deci a trebuit să întoarcă spatele la tot ce îl ținea legat până acum, și anume așa fel că este însoțit de cheltuieli și ocară, atunci acela știe ceva, ce înseamnă „*ocara Lui*”. (Chiar dacă din motive de simplificare am folosit numai forma masculină, această frază este desigur valabilă și pentru femei.) Ce gând bogat în binecuvântare este că eu sunt așezat aici pe pământ ca un pom ale cărui rădăcini sunt în cer și mugurii și florile lui sunt toate aici pe pământ; și că aici nu se găsește nimic altceva decât lucruri care împiedică coacerea roadelor. Toate sunt împotriva maturizării. Nu este nici măcar o singură influență, care aparține lumii acesteia și care să nu fie împotriva noastră, fie împotriva alergării noastre sau împotriva, că noi purtăm ocară lui Hristos. Toate de pe pământul acesta trag în jos și au influență distrugătoare asupra noastră ca creaturi noi în Hristos Isus. Este bine pentru mine, dacă cunosc, că eu nu pot primi nici un ajutor de la lumea aceasta. Obstacole peste măsură și tot felul de împotriviri din toate direcțiile, dar nici un ajutor, nici o încurajare, nici o sprijinire, nici o consolare. Totul aici năzuiește să ne țină jos și să împiedice progresarea noastră; însă noi trebuie să fim „ca un pom plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17.8). Deci noi trebuie să trăim aici, după cum vedeți, ca fiind totdeauna verzi în gerul și zăpada lumii acesteia ca iarna, să alergăm prin ea și să purtăm ocară Lui.

Doresc să amintesc aici două lucruri, prieteni dragi, două exerciții, care caracterizează istoria copiilor lui Israel în timpul călătoriei lor prin pustie și care după părerea mea sunt deosebit de remarcabile și importante pentru comportarea noastră pe pământ. Care sunt acestea? Unul era *întreținerea vieții*, de exemplu prin mana; celălalt era *împotrivirea*, de exemplu prin Amalec (vezi Exod capitolele 16 și 17). Acestea sunt, cred eu, cele două însușiri mari ale vieții în pustie: *întreținerea vieții* și *împotrivirea*. Și nu trebuie și pentru noi să fie la fel? Dacă aceste

două lucruri nu merg împreună, cu greu se va putea cunoaște cum ocupăm noi locul la care Dumnezeu ne-a chemat. Dacă nu suntem hrăniți *din cer* și nu suntem menținuți în viață și nu ne împotrivim *pe pământul acesta*, cum stăm noi atunci aici pentru Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului? Domnul să trezească în inima fiecăruia din noi simțământul pentru aceasta! El Însuși să vă arate, că aici nu se găsește nimic, care ar putea să vă ajute, ci că voi trebuie să vă procurați din afară toate cele necesare existenței și că voi numai așa vă puteți împotrivi, dacă sunteți aprovizionați în felul acesta. Momentan sunt două feluri contrare de împotriviri, care deviază pe mulți copii ai lui Dumnezeu de pe cale, și anume *ademenirile* și *strâmtorările*. Sunt din aceia care gândesc că strâmtorările pe cale sunt prea mari pentru ei și că drumul este prea îngust; alții dimpotrivă sunt înfrânți de ademeniri, de ispitele păcatului, care le apar dulci, și ei sunt luați captivi de ele, așa că ei nu mai pot duce această luptă îngrozitoare. Atmosfera veacului nostru ademenește la somn; se devine ușor somnoros și se cedează dorinței de a dormi, dar este somnul morții.

Dar cine poate descrie cât de deosebit de minunat, de fericit este, când se deschid ochii cuiva pentru un loc în care totul este desăvârșit și unde se află Hristos în toată frumusețea și gloria Sa ca mângâiere veșnică a inimii, așa că noi posedăm libertatea să întoarcem spatele celor mai bune lucruri de aici de pe pământul acesta și să știm și, pentru că noi suntem una cu Hristos, că pe pământ cu adevărat nu se găsește nimic pe care noi ni l-am putea dori alături de El. Gândiți voi că acesta este un teren prea înalt, pe care eu stau? Da, dar este terenul lui Dumnezeu, punctul de vedere al lui Dumnezeu, și aceasta contează. Există ceva aici pe pământul acesta pentru Hristos? Dragi prieteni, noi nu numai suntem una *cu El*, ci noi rezultăm *din El* [cum este planta nouă din grăunțele de sămânță] (Ioan 12.24). Voi ați putea spune, că aceasta este ceva uimitor. Da, este uimitor; nu tăgăduiesc aceasta. Este realitatea cea mai uimitoare și cea mai minunată, pe care inima o poate înțelege; și eu mă rog în seara aceasta, da, mă rog, ca fiecare din noi să primească în inima lui un simțământ nou și înnoit despre aceasta. Știu cât de puțin se simte aceasta de cele mai multe ori – cum se spune, așa frumos? „Rece este gândul meu cel mai cald” -, și cu cât un lucru este mai mare, cu atât mai puțin este simțit din păcate de cele mai multe ori. Însă în orice caz Domnul poate dărui inimilor noastre darul ca ele să *guste* din aceasta, și eu mă rog ca El să dea fiecăruia prezent astăzi aici un aperitiv (un aperitiv *înnoit*, dacă voi ați avut mai înainte unul) al locului bogat, în care El ne-a dus, prin aceea că El nu numai ne-a curățit de toate, ci ne-a făcut una cu Acela care ne-a curățit, așa că inima noastră poate spune: „Doamne Isuse, este o bucurie pentru noi să mergem aici pe calea Ta, o bucurie să purtăm ocară Ta.” Ah, dacă am putea fi ca Moise, ai cărui părinți au văzut în el un copil frumos, unul, care era frumos pentru Dumnezeu! Ei nu l-au privit cu ochi naturali, ci cu ochii credinței, și de aceea nu au luat în considerare porunca împăratului. Și când copilul a devenit matur, credința părinților lui s-a împlinit în el; și astfel citim: „Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocară lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire” (Evrei 11.24-26). Să observăm aceste trei lucruri: a refuzat; a preferat să sufere; și el a socotit ocară lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului.

Domnul să dăruiască prin Duhul Său, ca în seara aceasta să fie cel puțin câțiva, care *să refuze* așa cum a refuzat Moise. Nu este așa cum a afirmat cineva odată: „Aceste lucruri nu sunt

pentru mine”; nu, ele trebuie *refuzate*. Moise a refuzat chiar și ceea ce i-a dăruit providența. Eu am voie să spun, că aici între noi sunt mulți care nu pot atribui așa de clar providenței ceea ce ei au; dar Moise a putut s-o facă și cu toate acestea a refuzat și a *ales* drumul plin de suferințe, extenuant, chinuitor, el l-a preferat în locul „plăcerii trecătoare a păcatului”.

Domnul să ne acorde favoarea, ca inimile noastre să probeze această realitate. El ne-a descoperit mult mai mult decât știa Moise la timpul lui. Fie ca noi prin Duhul să înțelegem aceasta, așa ca noi din pricina Domnului Isus Hristos să mergem pe cale cu simplă dăruire de inimă.

Te aștept să vii la mine, / Tu, Isus, din înălțime,
Să mă duci la Tine sus.
Doamne, Tu ai fost cu mine / Pe acest drum prin pustie.
Patria mi-ai pregătit-o sus.

Până-atunci pe-a Ta cărare, / Mângâierea Ta cea mare
Mă înviorează-aici.
Despărțit de-această lume, / Mulțumit sunt cu toiagul,
Până când la Tine Tu mă duci.

(Prima prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?” din anul 1880.)

2. O dorință este liberă! Ce ți-ai dori tu?

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 2.9-14

2 Împărați 2.9-14: 9. *Și a fost așa: după ce au trecut, Ilie a spus lui Elisei: „Cere ce să-ți fac mai înainte de a fi răpit de la tine“. Și Elisei a zis: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!“*

10. *Și el a zis: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi“.*

11. *Și a fost așa: pe când mergeau ei încă și vorbeau, iată un car de foc și cai de foc; și i-au despărțit pe cei doi; și Ilie s-a suit la ceruri într-un vârtej de vânt.*

12. *Și Elisei l-a văzut și a strigat: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călăreții lui!“ Și nu l-a mai văzut. Și și-a apucat hainele și le-a sfâșiat în două bucăți.*

13. *Și a ridicat mantaua lui Ilie care căzuse de pe el și s-a întors și a stat pe malul Jordanului.*

14. *Și a luat mantaua lui Ilie care căzuse de pe el și a lovit apele și a zis: „Unde este Domnul Dumnezeu lui Ilie?“ Și a lovit și el apele și ele s-au despărțit într-o parte și într-alta. Și Elisei a trecut.*

Introducere

Doresc cu plăcere să-ți pun o întrebare: Presupunem că Domnul Isus încă nu S-a înălțat la cer și noi am fi însoțitorii Lui, așa cum erau ucenicii Lui pe drumul Său binecuvântat aici pe pământ. Dacă Domnul Isus în seara aceasta, în seara dinainte de ziua când El va părăsi pământul, ne-ar spune: Cere-Mi, ce să fac pentru tine, înainte de a fi luat de la tine – ce răspuns I-ai da tu? Am dorința sinceră, ca în privința aceasta fiecare inimă de aici să se gândească serios la această întrebare. Căci, gândește-te bine: indiferent care ar fi rugămintea voastră, orice natură ar avea ea, rugăciunea voastră ar arăta clar spre ce este îndreptată inima voastră; rugămintea voastră ar exprima ce este în inima voastră. De aceea rugăciunile noastre lasă să se recunoască mai mult decât orice adevărata stare a sufletelor noastre, chiar mai mult decât discuțiile noastre. În rugăciune se arată, mai mult decât ne dăm noi seama, ce este cu adevărat în inimile noastre, ce ne impulsionează, arată spre ce sunt îndreptate sentimentele noastre.

Care ar fi fost rugămintea ta?

Deci dacă voi v-ați putea pune pentru un moment în situația ca Domnul Isus să vă pună această întrebare: Cere-Mi, ce să fac pentru tine, înainte să fiu luat de la tine – pentru ce te-ai ruga tu? Vă puteți da seama, că aceasta este o întrebare solemnă. Vă întreb: Ce vă este cel mai drag, ce vă stă mai mult pe inimă? – Pasajul, pe care l-am citit, va răspunde la întrebarea, pentru ce să ne rugăm, dacă Hristos ar fi totul pentru noi: eu doresc să Te reprezint pe pământ. – Aceasta stătea înapoia rugăminții lui Elisei, și aceasta ar sta înapoia rugăminții oricărei inimi de aici care aparține cu adevărat lui Hristos, dacă tu ai fi cu adevărat sincer și devotat. Dacă ai iubi cu adevărat pe Domnul Isus – nu mă refer la sentimente naturale; acestea nu ar

avea nici o valoare -, dacă L-ai iubi *dumnezeiește*, dacă ai avea simțăminte *ceresti* pentru Hristos, atunci singura dorință dominantă a inimii tale ar fi: Doamne Isuse, am dorința să *Te* reprezint aici, în timp ce Tu nu ești în lumea aceasta. Aceasta era dorința lui Elisei cu privire la Ilie, așa cum se poate vedea în capitolul de față.

Vreau să te reprezint

Așa cum știți, Ilie era aproape de momentul să fie luat și Elisei să fie lăsat singur în urmă. Elisei era legat de Ilie, nu voia să-l părăsească. El a spus realmente: Nu te voi lăsa. Atâta timp cât tu ești aici, rămân cu tine. - Dar, spune Ilie, în curând voi fi luat de la tine, ce vei face atunci? – Atunci, a replicat Elisei, dacă nu te mai pot avea, permite-mi să te reprezint. – Este minunat să medităm la aceasta: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!“, ceea ce nu înseamnă numai o cantitate *de două ori mai mult*, în înțelesul obișnuit, ci ca și cum el ar fi spus: dorința inimii mele este, ca atunci când vei fi luat, să fie așa ca și cum tu ai fi încă aici la mine. – Eu cred că acesta este gândul, prieteni dragi: ca eu să te pot reprezenta așa de clar, ca și cum pe pământ ar fi o copie a celui absent. Aceasta este dorința mea, gândul și râvna inimii mele.

Puterea există

Deci el cere *putere*, și despre aceasta încerc să vorbesc acum. În seara trecută am vorbit despre poziția noastră atât în cer cât și pe pământ, și în seara aceasta doresc să studiem ce rezultă din aceasta: *puterea*. Eu nu am nevoie de putere, ca să-mi păstrez poziția din cer. Dar noi suntem încă în lume, ca să reprezentăm pe Hristos (și fie ca noi toți să simțim mai mult aceasta și să devenim mai mult conștienți în inimile noastre de acest fapt), unde suntem total lipsiți de ajutor, în ceea ce privește locul ca atare. Nu ar trebui să ne așteptăm la altceva decât la respingere din partea lumii acesteia; pretutindeni sunt numai încercări, greutăți și obstacole; și aceasta nu numai din partea lucrurilor *rele*, ci și a celor *bune*. Tendința tuturor, chiar și a celor mai bune de pe pământ, este să ne facă să uităm că noi nu aparținem pământului. Veți gândi probabil, că aceasta este formulat la modul foarte general, dar repet: indiferent ce este – chiar și cele mai bune, care aparțin lumii acesteia -, *năzuiește* să ne facă să uităm, că noi nu îi aparținem. De aceea *toate* sunt o încercare pentru noi: dovezile de har ne pun la probă, situațiile favorabile ne încearcă; și noi recunoaștem că nici un moment nu ne putem baza pe noi înșine.

Cine slujește lui Dumnezeu, trebuie să se aștepte la împotrivire

Sunt două lucruri, care caracterizează viața noastră, așa cum a fost și în cazul poporului Israel în pustie: *ajutorul* și *împotrivirea*. Ajutorul este necesar, pentru ca noi să ne putem împotrivi cu succes; nu să ne odihnim și să spunem: „Împotrivirea a trecut”, ci ca să ne putem împotrivi mai mult. Cu cât suntem ajutați mai mult, cu atât mai mult ne putem împotrivi, și cu cât ne împotrivim mai mult, cu atât mai mult vom fi ajutați. S-ar putea părea ciudat, dar efectul este reciproc. Nu este așa, cum gândesc mulți oameni, că, dacă ai ajuns la un anumit moment în viața ta, poți să-ți încrucișezi mâinile pe piept și să te așezi liniștit. Eu gândesc că până la

sfârșitul călătoriei este împotrivire, și sunt convins: cu cât mergi mai mult cu Dumnezeu, cu atât mai mult trebuie să te aștepți că împotrivirea *crește*, în loc *să scadă*.

Ilie îl duce pe Elisei peste Iordan

Primul punct din pasajul citit, la care vreau să mă refer, și la care voi trebuie să fiți foarte atenți, este: mai întâi Ilie, prin puterea care este în el, îl trece pe Elisei peste Iordan. El ia mantaua lui și lovește apa, și îl duce pe Elisei cu sine pe cealaltă parte. Fiecare copil al lui Dumnezeu a fost trecut peste Iordan în moartea Domnului nostru Isus și prin puterea Sa, *în ceea ce privește poziția*, desigur. Dacă ești un creștin credincios, atunci tu ești de partea cealaltă a Iordanului. El te-a dus dincolo. Observă, că o discuție între Ilie și Elisei are loc abia după ce au traversat râul. Când au trecut peste Iordan, este ca și cum Ilie spune: tu vei fi lăsat curând în urmă fără mine. Tu va trebui să fii singur în lumea aceasta; tu nu mă mai poți avea la tine sau să te mai bazezi pe protecția mea. Până aici ai avut sprijinul meu, ajutorul meu personal, dar acum aceasta nu mai este posibil; și înainte ca eu să plec „cere-mi, ce să fac pentru tine”. Răspunsul lui Elisei este: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!” Și Ilie spune: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi.” Aici avem deci subiectul despre care vreau să vorbesc, și anume: *puterea*. Ceea ce Elisei voia și ce el a cerut era *puterea*, pentru ca el să poată fi un adevărat reprezentant al celui absent. Și aceasta este ce își dorește un adevărat sfânt al lui Dumnezeu; este râvna tuturor aceluia care s-au *devotat pentru Hristos*.

El nu spune: doresc tot felul de binecuvântări – siguranța că voi merge în cer și că totul va fi bine în viitor, dar fără să gândească în vreo privință la prezent. Aceasta nu este devotament față de Hristos, nu este credincioșie și simțăminte pentru El. Unul care spune cam așa: sunt bucuros să pot lua în posesiune toate binecuvântările, toată bunătatea care rezultă din moartea lui Hristos, toate avantajele, care se revarsă spre mine prin ceea ce a făcut El: voi fi cu Hristos în cer, cu El în glorie; dar cu privire la lumea aceasta, El nu așteaptă nimic de la mine, decât numai să dau ce este cel mai bun al meu – o astfel de persoană nu are nici o loialitate, nici un devotament sau credincioșie față de Domnul său lepădat.

Adevărata credincioșie spune altfel: mă bucur, că El m-a așezat în toate binecuvântările; dar în același timp inima mea dorește să fiu aici *pentru* El. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât pentru El aici nu era nimic altceva decât respingere. – Nu este ceva minunat să gândești, că înainte ca Domnul preamărit să ia în posesiune tronul Său de domnie în lumea aceasta – acum El nu are încă nici un tron în ea, dar îl va avea -, El Se coboară și ocupă un tron de domnie în inimile noastre sărmene? Și unul, care Îi este cu adevărat credincios, se bucură să spună: înainte ca El să aibă aici tronul Său de domnie (aceasta va fi în Împărăția de o mie de ani), eu îi dau tronul inimii mele. Mă bucur, antedatând în gând ziua în care El va extinde acea domnie în tot universul. Îmi doresc ca El să facă aceasta acum în inima mea – Hristos să fie în ea Domnul oricărui impuls, Comandantul inimii mele; să nu fie în ea nici un singur impuls, al cărui imbold și izvor și satisfacție nu este El.

Singura dorință: să reprezinti pe Hristos ...

De aceea inima își dorește să-L reprezinte aici. Ea știe, că El ne-a trimis aici, ca să fim pentru El, și ea dorește să acționeze corespunzător voinței Sale; de aceea ea dorește să fie în mod

practic prietenul lui Hristos. Aceasta este adevărata credințioasă față de Domnul Isus. Desigur această credințioasă se arată în cel mai bun caz sub o formă slabă, sărăcăcioasă; dar indiferent cât este ea de slabă, El privește la inimă. Gândește-te că poate fi o mulțime de show și afirmații solemne însoțite de jurăminte, care nu sunt veritabile; dar dacă El vede că noi dăm totul, oricât ar costa, ca să-L prezentăm în lumea aceasta, atunci inima Lui se bucură.

Aceasta era, ceea ce Elisei avea nevoie și pentru care s-a rugat. Nu a cerut nimic altceva – nu a cerut să fie folositor, nu ca să fie marele binefăcător al veacului său, să fie o persoană minunată, la care să privească toți și să-l vadă ca dătător de binecuvântare pentru sute și mii de semeni ai lui. Nici un cuvânt despre așa ceva; era ceva mult mai mare decât acestea, și era exprimat în aceste cuvinte simple: „Să fie, te rog, o măsură dublă a duhului tău peste mine!” Răspunsul lui ILie este la fel de simplu, și anume: „Greu lucru ai cerut; dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi; iar dacă nu, nu va fi.” Ceea ce noi avem nevoie pentru aceasta este *puterea*, așa cum am amintit deja. De aceea noi, dacă venim la învățătura Noului Testament, găsim, că Duhul Sfânt a coborât când Domnul Isus Hristos a plecat din lumea aceasta. Este deosebit de interesant și totodată important pentru noi să studiem această ordine în cartea Faptele Apostolilor capitolul 1. Acolo găsim cuvântul „a luat”, care este folosit aici în 2 Împărați („dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine”), nu mai puțin de patru ori. Aceasta are loc în legătură cu înălțarea la cer a Domnului Isus. „El a fost înălțat” – gândul acesta se întâlnește în tot acest capitol. După aceea a coborât Duhul Sfânt. Așa a coborât mantaua lui Ilie, când Ilie a fost înălțat.

„Eu nu pot” nu există!

Dacă ești un creștin credincios, în tine locuiește Duhul Sfânt, de aceea nimeni să nu se dea înapoi și să spună: eu nu pot reprezenta pe Hristos. Expresia „eu nu pot” nu ar trebui să fie vocabularul nostru. Gândește-te că trupul tău este un „templu al Duhului Sfânt”! Îți poți imagina ceva mai copleșitor de emoționant sau mai solemn decât aceasta, că trupurile noastre slabe, sărmene trebuie să fie locuința Duhului Sfânt? Se mai pune întrebare referitoare la putere, în timp ce puterea lui Dumnezeu locuiește în trupul meu? Întrebarea adevărată este: Cum o folosesc eu? Eu nu trebuie să rog pe Dumnezeu pentru *putere*, *căci puterea a coborât deja*; greutatea și încurcătura în care se află unii creștini este din cauză că ei roagă pe Dumnezeu pentru *putere* și prin aceasta tăgăduiesc puterea prezentă, care este gata să lucreze. Mă tem că necazul obișnuit este din cauză că crucea lui Hristos a fost dată practic la o parte, se poartă grijă de lume, felul de a fi al lumii este preluat, și apoi rugăm pe Dumnezeul sfânt să ne dea putere. Vai, dacă ne comportăm în felul acesta, atunci întristăm pe Dumnezeu Duhul Sfânt, care locuiește în noi și care *este* puterea. Eu spun, puterea a coborât, și aceasta în nici un fel mai neînsemnat decât în Persoana lui Dumnezeu Duhul Sfânt, care locuiește în trupurile noastre. De aceea putem spune că pentru un creștin credincios este disponibilă orice cantitate de putere.

Putere prin împotrivire

Permiteți-mi să scot în evidență două sau trei lucruri referitoare la această putere, care fac chestiunea mai simplă. Această putere lucrează în două feluri și în două cercuri, și noi avem o

ilustrare despre aceasta în capitolul nostru. Primul fel este prin *împotrivire*. Aceasta are loc în mod foarte liniștit; nu este o prezentare mare sau o realizare fantastică, care zguduie tot orașul. Puterea în sine este foarte liniștită. Dacă privești elementele încărcate cu electricitate și auzi zgomotul tunetului puternic peste capul tău, s-ar putea gândi, cât de mare este puterea prezentată acolo. Dar nu este așa. Puterea este înainte, după aceea puterea a trecut, ea nu este în zgomot. Puterea este în fulger, nu în tunet. Ea este fără zgomot, dar *irezistibilă*. Deci, așa cum am spus, această putere spirituală *se opune*. Permiteți-mi să ilustrez aceasta: la înot sunt două acțiuni aproximativ diferite. Prima acțiune este o împotrivire față de elementul în care se află înotătorul. Dacă el nu se împotrivește, el se va scufunda. Căci el se află într-un element advers, care l-ar înghiți. Aceasta este prima acțiune. Dar acum privește cealaltă acțiune: el trebuie să facă o mișcare nouă în acest element. El introduce un principiu nou, care cu adevărat este un aspect nou de putere. El se împotrivește elementului în care el este, dar cu ajutorul unei puteri cu totul nouă.

Deci acestea sunt cele două lucruri, care sunt legate cu putere: mai întâi *împotrivire* și apoi *opunere la împotrivire*. Există împotrivire din partea elementului care se află acolo și introducerea unei mișcări noi, care este total străină de cea care se află acolo. De aceea, dacă tu vezi un om umblând pe pământul acesta în puterea Duhului lui Dumnezeu, vei găsi aceste două lucruri: nu numai împotrivire față de influențele care îl înconjoară, ci în același timp și introducerea unui principiu nou de acțiune.

Deci, prieteni dragi, prezentăm noi în afară această putere? Aceasta este întrebarea. Să-mi fie permis să întreb pe frații tineri și pe surorile tinere, care sunt în seara aceasta aici, câți dintre ei se îngrijorează de influențele care îi înconjoară în lumea aceasta. Principiul suprem al siguranței este să ne temem de vrăjmașia elementului care ne înconjoară. Totdeauna te bucuri când vezi o teamă divină, sfântă, copilărească și cutremur; și simți totdeauna un sentiment neplăcut îndoielnic, când pe de altă parte vezi *încredere* exagerată. Afirm, că un creștin, care se teme de influențele care îl înconjoară, este veghetor față de pericolele prin care merge. În partea opusă este unul care *nu* are grijă în pericolele mari, să nu se scufunde în torentul veacului acesta.

Cel mai greu pas în jos este primul pas

Dacă te *temi*, atunci te vei *împotrivi*. „Ferice de omul care se teme de Domnul” (Psalm 112.1). Am auzit, că diferența între un pește mort și unul viu constă în aceea, că peștele viu înoată *împotriva* curentului iar peștele mort *în direcția* curentului. Tot așa stau lucrurile și cu creștinii credincioși. Și de aceea ne impresionează puterea acestui cuvânt: „Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5.14)! Domnul să dea fiecăruia de aici această teamă sfântă, veghetoare asupra tuturor celor care ne înconjoară: căci noi ne aflăm într-un element îngrozitor, plin de capcane și pericole, plin de lucruri care au scopul să conducă pe căi lăturalnice pe cei ce sunt fără grijă și neatenți. De aceea și Duhul Sfânt spune: „lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră” (Filipeni 2.12). De ce? Deoarece noi suntem în țara vrăjmașului, dușmăniți la fiecare pas. Și de aceea repet și accentuez insistent aceasta. Primul lucru, pe care sufletul tău trebuie să-l învețe, dacă dorești să lucrezi aici cu putere pentru Hristos, este să te *împotrivești*. Fii sigur, că dacă cedezi în cele

mici, curând vei ceda și în alte lucruri mai importante! Pasul cel mai greu în jos este *primul* pas, ceilalți urmează nespus de ușor. Ce gând îngrozitor! Domnul să-ți îndrepte inima, ca tu să trebuiască să te împotrivești, ca să trăiești pentru Hristos în putere pe pământ.

Dă la o parte ce ți se pare a fi cel mai important

Și apoi găsim o *expresie* a acestei energii noi și minunate în istoria lui Elisei. Ce a făcut el mai întâi, atunci când mantaua lui Ilie a căzut peste el, în timp ce Ilie se urca spre cer? Cum a arătat el, că o măsură dublă din duhul lui a venit peste el, care l-a făcut apt să fie un reprezentant demn al lui Ilie înălțat la cer? Care a fost prima dovadă? „Și și-a apucat hainele și le-a sfâșiat în două bucăți.” Aici eu găsesc așa-numitul primul cer. Și o spun accentuat: dacă tu nu te împotrivești în cercul dinăuntru, nu o vei face niciodată în cercul exterior. Mulți oameni spun: tu nu cunoști situația mea grea; tu nu ști cum îmi merge în mediul meu familiar, în cercul cunoscuților mei, la locul de muncă, și așa mai departe. Oricât de grele ar putea fi toate acestea și oricât de mult v-ați afla în situații grele, permiteți-mi să vă spun, prieteni dragi: cu toate acestea, dacă ați învățat în sufletul vostru mai întâi să vă împotriviți la ceea ce vine *dinăuntru*, atunci veți cunoaște cât de plini de putere și de hotărâți puteți să vă împotriviți la cele *din afară*. De aceea eu cred că primul cerc este cel mai greu. Vorbind simbolic, Elisei dă la o parte mai întâi ce îi era cel mai apropiat – ca să zicem așa, ceea ce îl caracteriza, și anume mantaua proprie.

Dacă ne îndreptăm spre Noul Testament, în evanghelia după Luca capitolul 9 găsim un răspuns la aceasta: „Dacă vrea cineva să vină după Mine ... să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Se spune așa? Nu direct, căci aceasta ar fi ce este în *afară*; ci se spune și: „*să se lepede de sine însuși*”, acesta este cercul lăuntric. Abia după aceea urmează „să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.” În privința aceasta aveți ambele cercuri; cel interior și cel exterior. Și acolo unde este o dorință sinceră de a reprezenta pe Hristos în puterea care ne-a dat-o El, atunci eu trebuie mai întâi să sfâșii mantaua mea proprie, trebuie să renunț la mine însumi. După părerea mea, aceasta înseamnă „să se lepede de sine însuși”. Nu să ne reținem de la anumite lucruri, ci să renunțăm la eul propriu. Minunată libertate! Eu nu cunosc ceva mai frumos decât aceasta: eu renunț la eul meu în totalitate, *pe deplin*, Eu primesc motivații noi, impuls, gânduri și țeluri de la altcineva, și de aceea eu pot să mă lepăd de mine, să-mi iau crucea și să urmez pe Isus.

Voi primiți aceste lucruri prezentate aici într-o imagine impresionantă: Elisei a apucat hainele sale și le-a rupt în două bucăți. După aceea ridică mantaua lui Ilie și spune cam așa: acum nu mă dau înapoi de frica Iordanului. Acum pot întâmpina moartea. Nu mă uimește durerea, suferința și rușinea care mă înconjoară în lumea aceasta. Și pot să mulțumesc Aceluia care îmi dăruiește să accept toate acestea, pentru că dorința inimii mele este: doresc să reprezint pe Acela care nu este aici.

Depinde de ceea ce vedem

Dar permiteți-mi să mă ocup cu un alt punct important. Cineva ar putea să mă întrebe: Cum primesc eu această putere? Pe de o parte noi *posedăm*, așa cum am amintit deja, toată această

putere. Prin harul minunat al lui Dumnezeu și marea Lui bunătate Duhul Sfânt a coborât ca să locuiască în noi. Dar cum se face cunoscută această putere a Duhului Sfânt practic în noi și prin noi? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, Duhul Sfânt locuiește în trupurile noastre. Dar cum este practică puterea, și care este principiul în acest caz? Este foarte frumos să vedem ilustrarea de aici. Nimic mai simplu decât aceasta; răspunsul este: „dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine.” Sunt conștient că simplitatea acestei afirmații este o piatră de poticnire pentru unii. „Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine.” Noi nu citim, că el l-ar mai fi văzut și altă dată după aceea, ci dimpotrivă: „Și nu l-a mai văzut.” Dar el a văzut cum *a fost luat* Ilie de la el, și aceasta este important. Acum vă întreb: vă puteți imagina ceva mai minunat? Arată-mi pe domnitorul, deținătorul puterii lumii acesteia, care ar fi putut vreodată spune celui supus lui: dacă tu mă vezi într-o anumită poziție, atunci vreau să-ți dau ceva din mine însumi. Exact aceasta găsim aici: „Dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa îți va fi.”

Singura întrebare era: Își va îndrepta el ochii spre el? Va accepta el provocarea mare a lui Ilie în înălțarea lui la cer și își va ține permanent ochii îndreptați țință spre el, când el va pleca? Aceasta este întrebarea. Doresc să vă arăt pe baza Scripturii, cum principiul acesta străbate toată Biblia. Este realitatea binecuvântată să nu mai privești la tine însuși și nici la toate celelalte, ci la Hristos. Dacă ochiul nu mai privește la toate celelalte și se îndreaptă spre El, atunci găsim puterea Duhului Sfânt în acțiune. Ce minunat de simplu este aceasta!

Petru privește la Isus

Doresc să vă dau și alte exemple de aceeași natură:

Să ne îndreptăm spre întâmplarea relatată în evanghelia după Matei capitolul 14 și să privim pe Petru. Ce spune el? „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-Mi să vin la Tine pe ape.” Domnul Isus îi cere; „Vino!” Petru a coborât din corabie și a mers pe ape, ca să ajungă la Isus. Și este minunat să medităm la aceasta: atâta timp cât privirea lui se odihnea pe Domnul binecuvântat, el a mers pe ape fără nici un efort, ca și Hristos Însuși. Nu se pune nici o întrebare referitoare la prezența puterii; aceasta era evident prezentă. Cum ar putea un om să meargă pe apă, dacă nu printr-o putere supranaturală? Tocmai despre această putere vorbesc eu, despre puterea supranaturală; nu *nenaturală* ci *supranaturală*, o putere dinafara naturii întregi. Dar priviți, prieteni dragi: vântul și valurile devin acum furtunoase și Petru începe să se scufunde, atunci când privește la vânt. Atâta timp cât privirea lui era umplută numai de Domnul Isus, el mergea peste apele învolburate sub protecția Domnului Însuși. Era o călătorie fără efort; și eu afirm, nu contează greutatea, ele trebuie să dea naștere numai la preocuparea cu Domnul. Dacă avem ochii îndreptați spre El, greutatea nu ne vor birui. Oamenii îmi spun deseori: Dacă voi merge pe drumul acesta sau acela, voi pierde totul. – Bine și frumos, răspund eu, presupunând că este așa. Nu merită Hristos totul? În afară de aceasta niciodată nu veți avea o altă posibilitate atât să dovediți cât și să arătați că Hristos singur vă este de ajuns.

Și mai este altceva: în măsura în care voi pierdeți ceva din pricina lui Hristos, veți trăi bucuria cea mai minunată și mai binecuvântată, pe care Domnul Însuși v-o dăruiește. Voi veți primi returnat înmiiit sub altă formă. Depășește orice imaginație omenească, că în momentul în care

ochiul meu se odihnește pe Hristos în gloria Lui actuală, eu pot accepta aici totul: ocara, batjocura, ura, respingerea. De ce? Deoarece puterea lui Hristos este de partea mea. Eu pot accepta locul Lui pe pământ – și de ce? Deoarece eu Îl *văd* în glorie și eu sunt cu El acolo.

Ștefan vede pe Isus

Să luăm un alt exemplu: acela al lui Ștefan din cartea Faptele Apostolilor capitolul 7. Nimeni nu s-a mai aflat de atunci încoace în aceleași împrejurări ca el. Să-l privim pentru un moment. El stă acolo în mijlocul mulțimi furioase, care setoase de sânge se năpustesc asupra Lui și scrâșneau din dinți împotriva lui. El privea țintă spre cer și vede gloria lui Dumnezeu și pe Isus. Nimic nu îl oprea de la aceasta. El îngenunche și se roagă pentru ucigașii lui și își încredințează duhul în mâinile Domnului Isus. De unde a primit el puterea pentru aceasta? Plin de Duhul Sfânt a privit țintă spre Unul care a fost luat. Așa cum Elisei a văzut pe Ilie când a fost luat și a primit mantaua lui, tot așa Ștefan, când a privit spre Domnul Său, a putut să-și lase viața aici. El a putut suporta toată ura îngrozitoare, pietrele, atacurile ucigașe ale vrăjmașilor săi și a putut îngenunchea să se roage pentru oamenii care îl omorau.

Moise privește într-un anumit sens la Isus

În acest contest este o chestiune care este foarte importantă pentru inimile noastre, și anume cum se desfășoară această putere. Presupunem că puterea este prezentă, cum se manifestă ea caracteristic? După părerea mea Evrei 11.27 clarifică aceasta. Când Duhul Sfânt vorbește despre istoria lui Moise, El spune: „[El, Moise] a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.” Cuvântul decisiv aici, care descrie clar și precis exercitarea puterii, este „*a rezista*”. Cum se realizează aceasta? Aceasta se poate urmări în istoria lui Moise. Ce a făcut el mai întâi? El *a refuzat*. Tocmai despre aceasta am vorbit: el s-a împotrivit împrejurărilor sale. Știu că oamenii spun mereu cu privire la împrejurările lor: Dumnezeu m-a pus în ele. Tu știi că providența m-a așezat în această situație neobișnuită, și de ce gândești tu acum, că eu trebuie să-i întorc spatele? Hotărârea lui Dumnezeu m-a pus în locul acesta. – Eu nu cunosc o persoană în viață, care mi-ar putea arăta o hotărâre divină mai clară și mai pregnantă decât Moise. Era hotărârea divină, care l-a salvat din groapa cu apă în coșulețul din răchită, care a trimis pe fiica monarhului la malul râului, i-a deschis inima și a trezit în ea compătimire pentru copilașul sărman. Era providența divină, care l-a așezat pe Moise în poziția unui copil adoptiv al fiicei monarhului. Totul a fost călăuzire divină, de la început și până la sfârșit.

Dar, prieteni dragi, a fost o zi, în care a început *credința*; și aceasta se uită repede. De îndată ce *credința* a început să lucreze în inima lui Moise, el a respins cea mai bună poziție, pe care un om o putea avea. El a respins exact postul, pe care oricine l-ar fi ocupat cu lăcomie în mod normal în interesele poporului său. S-ar putea spune și probabil s-a spus: el este cel potrivit, ca să elibereze pe Israel. Priviți la poziția lui: el este fiul respectabil al fiicei monarhului, marele bărbat în Egipt alături de împărat. El ne va aduce o eliberare minunată. – Dar gândiți-vă la aceasta: el renunță la toate: „El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon.” El este ca înotătorul în elementul vrăjmaș, și el i se împotrivesc. În cazul lui, împrejurările păreau să fie favorabile, cu toate că în realitate erau vrăjmașe. Aceasta este partea rea. Ele par favorabile, dar în realitate erau vitrege. Ce face el după aceea? El alege suferința. Renunță la comoditate

și alege inconvenientul. Renunță la lux și alege starea de umilință. El renunță exact la ceea ce inima s-ar bucura, și alege exact ceea ce pentru carne și natura noastră este respingător. El se împotrivesc comodității de la curtea lui Faraon, el respinge demnitatea unui fiu al fiicei împăratului și alege suferința și necazul cu oamenii cei mai mult jupuiți, care au existat vreodată. Și tocmai de la acest popor a avut el de suferit în timpul întregii lui vieți. Și care este comentariul Duhului Sfânt referitor la această atitudine? Ce valoare avea ea din punctul de vedere al lui Dumnezeu? Cum o evaluează Dumnezeu? Găsim aceasta în epistola către Evrei 11.26. Era „ocara lui Hristos”, pe care Moise a considerat-o o bogăție mult mai mare decât comorile Egiptului. Ce minunat, că Duhul Sfânt poate da o astfel de mărturie la fapta lui Moise!

Și apoi a mai fost ceva: Moise a părăsit Egiptul. Mai întâi el renunță la luxul de acolo și alege necazul împreună cu poporul lui Dumnezeu; și acum el întoarce spatele la toată chestiunea. Ce putere era aceea, care l-a făcut să suporte toate acestea? El a văzut pe Unul, care a fost luat: pe Dumnezeul nevăzut: „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.” Tot așa este și cu noi; forța nevăzută lucrează în noi, acolo unde cu ochii credinței noi vedem pe Hristos Cel nevăzut. Așa cum ochiul nostru privește pe Hristos în cer, care este de toți nevăzut, în afară de omul credinței, tot așa lucrează în noi forța nevăzută.

Noi trebuie să privim la Isus

Dar eu doresc să vă îndrept atenția în mod deosebit la acest exemplu despre Moise, căci știu că el atenționează cu privire la capcanele și pericolele pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre, în mod deosebit pentru cei mai tineri. Și observați, că momentan nu atât de mult lucrurile *rele* ale lumii acesteia sunt o capcană – trebuie să recunosc, că sunt mulți care au o conștiință care îi reține să vrea să facă *răul*. Însă sunt lucrurile *bune* ale lumii acesteia, după care aleargă așa de mulți sfinți ai lui Dumnezeu. Afirm cu toată severitatea, că în felul acesta este total tăgăduită calea lui Hristos a suferinței și lepădării. Cât de cu totul altfel ar fi toate, dacă tu ai putea spune sincer Domnului Isus (cu aceasta am început în seara aceasta): doresc să *Te* reprezint pe pământul acesta. Este dorința inimii mele, să *Te* reproduc. De aceea îmi doresc mult o îndoită măsură din Duhul Tău, aici unde Tu ai părăsit acum scena aceasta, pentru ca eu să pot fi aici expresia fidelă, interpretul și mesagerul Tău, și anume exact în lumea care *Te*-a respins!

Perimteți-mi să spun un cuvânt de încurajare, care să bucure inimile noastre. Este o mare mângâiere să ști că puterea se obține așa de simplu: „dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine”. *L*-ai privit tu vreodată prin credință, acolo sus în gloria Sa? Tu vei replica: tu nu cunoști greutatea *mele* și ce vrea să *mă* ducă la cădere. – Dar ai probat tu *puterea*? Aceasta este întrebarea. Ți-ai luat tu vreodată privirea de la toate și în mod simplu ai îndreptat-o spre Hristos în cer? Și mi-ai putea tu spune în seara aceasta, că tu cu adevărat ai făcut aceasta și ți-a lipsit puterea? Dragă prietene, sunt sigur, că nu vei putea spune. Una urmează inevitabil pe cealaltă.

Dumnezeu să vă dăruiască o inimă, care să bată pentru Hristos pe pământul acesta. Ocazia pentru aceasta niciodată nu va fi dată în cer. Acolo este glorie și binecuvântări, dar momentul

acesta nu va mai reveni niciodată. Eu am numai această unică viață, și pentru ce? Pentru un moment scurt eu sunt pus în această lume vrăjmașă, de neîmpăcat, ca pe această scenă să merg pe calea Acelui binecuvântat, ca să-L reprezint în lumea care nu a vrut să-L aibă. Tocmai aici El a fost urât, disprețuit și răstignit. Acesta este cu adevărat un moment cu cea mai mare însemnătate. Nu mă îndoiesc nicidecum că vom avea pierderi; dar dacă ele ar fi din pricina lui Hristos? O pierdere în lume din dragoste pentru Hristos! Nu este nimeni, care are dragoste sau sentimente pentru El, care nu s-ar bucura, dacă Dumnezeu l-ar considera demn să sufere pentru Numele Lui. Nu ai suferi tu pentru cineva de pe pământ, pe care îl iubești? Ce fel de sentiment pentru Hristos este acela, dacă nu ai putea suferi pentru El?

Domnul să dea prin Duhul Său simțământul inimilor noastre a ceea ce înseamnă să fii aici ca vase ale puterii lui Dumnezeu! Dacă privesc la Domnul Isus Hristos, dacă privirea se odihnește pe El prin credință și eu nu mă gândesc la mine, atunci vine puterea care mă face capabil să-L reprezint. Nu este o chestiune legată de aptitudinile *mele*, sau cum *eu* pot trece prin greutateți. Nu-mi va folosi niciodată, să mă sprijin pe acestea. Nu vei ajunge la țintă dacă *gândești* să ajungi la țel. Dar dacă ochiul tău privește numai la Hristos, crucea îți va deveni subiectul cel mai plăcut (ce este mai frumos, decât faptul că eu *am voie* să merg pe calea Domnului Isus prin lumea aceasta?). Și suferința va deveni dulce și ocară va deveni o nimic, din cauza bucuriei să fiu cu El mai presus de toate acestea, acolo unde este El. În felul acesta sufletul ia tot mai mult în posesiune plinătatea binecuvântată și gloria nesfârșită a locului acela. Așa a fost cu Avraam și Lot. Lot – modelul unui creștin lumesc – a primit cetățile câmpiei. Când a ajuns acolo și apoi a avut ceea ce ochii lui au văzut și ce inima lui dorea, i-a dăruit probleme de la început până la sfârșit. Însă lui Avraam Dumnezeu îi spune: „Ridică-ți privirea”. Și el își ridică privirea spre Dumnezeu și are parte toate aceste discuții divine și de asemenea și de călăuzire divină. El devine prietenul lui Dumnezeu și are dreptul să savureze părtășia cea mai intimă cu Dumnezeul preamărit.

Domnul să îmbărbăteze prin Duhul Său fiecare inimă și să facă pe Hristos centrul sufletelor noastre, ca fiecare să poată spune: dorința mea cea mai mare este să reprezint pe Domnul Isus în lumea aceasta rea. – Și fie ca noi să cunoaștem personal această putere minunată. Domnul să consolideze legământul fiecărei inimi cu El, pentru ca noi nu numai să vedem ca misiune a noastră, ci ca unul din privilegiile cele mai mari, care ne-ar putea fi dat: să fi trimis acolo unde Hristos a fost respins și să fii chezaș pentru El într-un timp tău.

(A doua prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?” din anul 1880.)

3. Ne dăruim noi cu adevărat pe deplin Domnului?

Versete călăuzitoare: 1 Samuel 17.48; 18.4; 31.1-6; 2 Samuel 1.11-27; Ioan 20.11-18

Două feluri de devotament

Tema noastră din seara aceasta este: sursa adevărată și motivul devotamentului și cum este răsplătit devotamentul. Pentru aceasta doresc să vă îndrept atenția spre locurile din Biblie [de mai sus], pe care tocmai le-am citit înaintea voastră. Ele arată două feluri sau două aspecte de devotament, care se găsesc în Biblie. Domnul a vrut ca aceste aspecte să conducă unul la celălalt. Căci dacă un aspect este numai pentru sine însuși, deci nu conduce spre celălalt, atunci noi nu putem cunoaște pe deplin gândurile lui Hristos referitor la ele. Pe lângă aceasta, omul, în care este numai *un* aspect al dăruirii, nu poate fi păzit față de pericolele și minciunile vrăjmașului. Desigur, această dăruire, să-i spunem „mai joasă”, este cât de cât reală, căci persoana, care posedă această dăruire, nu este infidelă. Fără îndoială rezultă din aceasta, că omul, care posedă *numai* această însușire mai inferioară a devotamentului, în momentul acesta nu este încă un *prieten* al lui Hristos. El nu cunoaște taina Domnului și nu este în siguranță față de ademenirile din jurul lui. Țelul și gândurile lui Dumnezeu sunt, ca o însușire să conducă la cealaltă. Este bine să posezi deja dăruirea „mai joasă”, dar este periculos să te mulțumești numai cu ea. Dacă inima se mulțumește cu aceasta și nu se străduiește să obțină treapta mai superioară, să ajungă la dăruirea deplină, atunci inima nu este sigură.

Devotamentul lui Ionatan

Voi încerca să-ți explic aceste două feluri de devotament. În 1 Samuel 18.4 avem o ilustrare minunată a primului fel, a devotamentului mai de jos. Acest devotament rezultă simplu din faptul cunoașterii că *ai avut parte de ajutor*; dar el nu cunoaște persoana care a dat acest ajutor, a făcut această slujbă. Aceasta era natura, ființa dăruirii lui Ionatan. Fără îndoială mulți dintre voi știu că devotamentul lui Ionatan este prezentat deseori ca cel mai mare exemplu de dăruire din Biblie. Eu sunt însă convins că *nu este așa*. Acest devotament în sine este minunat, însă el este limitat, el nu merge foarte departe; și el nu este desăvârșit, tocmai *pentru că* este limitat. El eșuează într-o însușire esențială: și anume că el nu este total și complet. Nicidecum nu vreau să subapreciez valoarea devotamentului pe care Ionatan îl arată aici la început, însă istoria însăși ne va arăta dimensiunea sentimentelor lui. Este trist să vezi un astfel de bărbat, care era așa de legat cu salvatorul lui Israel, mergând spre un așa sfârșit. Găsim aceasta în capitolul 31 al primei cărți a lui Samuel.

Se pare că Ionatan nu a cunoscut pe David mai înainte, ei nu au avut nici un fel de legătură unul cu altul. David însă a realizat această salvare minunată a lui Israel, a poporului Domnului, căci pentru aceasta a devenit slujitorul lui Dumnezeu. Gândesc că tocmai această salvare de filistenii realizată de unul singur, pe care David a obținut-o prin credința simplă în Domnul, l-a impresionat pe Ionatan așa de mult, că inima lui s-a legat de inima lui David, atunci când el a văzut semnele morții în mâna acestui tânăr simplu din Iuda. Realmente aici salvatorul stătea înaintea națiunii.

Primele versete din 1 Samuel 18 înseamnă simplu următoarele: Ionatan a văzut pe David cu semnele biruinței, cu capul filisteanului în mâna sa, și ca să zicem așa și-a zis în sine însuși: „Acolo este salvatorul meu”. Și în această primă oră a libertății, prin această cucerire minunată „sufletul lui Ionatan s-a legat de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul lui” (1 Samuel 18.1). Sentimentul produs de această lucrare în inima lui era așa de copleșitor (el avea o cunoaștere clară a acestei binecuvântări minunate, de care Israel a avut parte, și a acestei eliberări, care a fost realizată), că inima lui s-a legat cu inima lui David. Și nu numai aceasta: el se dezbracă – el dă lui David ceea ce îl caracteriza pe el ca războinic. El nici nu ar fi putut da destul lui David. Cu toate acestea trebuie remarcat, că el nu s-a dat *pe sine însuși*. El a dat posesiunile sale, însă s-a păstrat *pe sine însuși* pentru sine. Gândește-te la ce a reținut pentru sine! El a dat tot ce avea, el s-a dezbrăcat pe sine însuși. Recunosc, aceasta arată o prețuire minunată a persoanei lui David. Ea este minunată la locul ei; dar ceea ce Ionatan a reținut pentru sine era de mii de ori mai prețios decât ceea ce a dat. Și te asigur, că acesta este felul în care Dumnezeu evaluează ceea ce noi dăm: nu pe baza a ceea ce dăm, ci pe baza a ceea ce *reținem*. Acesta este etalonul divin.

Și acum îți pun o întrebare: Ce reții tu? Nu enumera ce ai dat. Poate ai dat arcul și centura sau ceva asemănător; poate ai dat averile tale; poate te-ai debarasat de toate, poate deseori te-ai sacrificat. Ai putea spune: „Tot ce posed în lumea aceasta este lipsit de importanță în comparație cu dragostea Sa minunată, și inima mea cunoaște lucrarea, pe care El a făcut-o pentru mine. Nu era El, Cel care prin moartea Sa a anihilat forța puternică a marelui Goliat, sub a cărui influență noi toți am stat cândva? Nu era Domnul Isus Hristos, Cel care a înfrânt puterea lui satan, păcatul și moartea? David a lucrat realmente o eliberare minunată; însă Salvatorul nostru a obținut biruința, prin faptul că El și-a dat viața, Prin faptul că El S-a dat pe Sine Însuși. Tu ai putea ști în inima ta, că El te-a scos din necaz, din nenorocire și din păcat. Și salvarea este așa de minunată că tu Îi dai tot ce ai. Dar dacă te sustragi pe tine însuși, dacă nu te dai pe tine însuși Lui, atunci aceasta nu corespunde a ceea ce El Își dorește și ceea ce El dorește să posede.

Ai putea să mă întrebi, cum pot eu dovedi că Ionatan nu s-a dat pe sine însuși? Foarte simplu: Ionatan nu s-a decis să împartă aceeași soartă cu David, el nu s-a pus niciodată cu totul de partea lui David: în timp ce David este respins, Ionatan este la curtea lui Saul; în timp ce David este în peșteră, Ionatan este alături de scaunul de domnie; în timp ce David este în pericol, Ionatan este în siguranță în palatul lui Saul. Ionatan nu s-a identificat niciodată pe deplin, niciodată public, niciodată evident cu David cel respins, vânat, disprețuit, alungat. Nu spun că el nu a avut nici o simpatie pentru David. Însă aceasta nu a fost *vizibilă public*, totul era *ascuns*. Eu recunosc desigur că Ionatan avea simpatie pentru David, însă el niciodată nu o va arăta înaintea lumii și va spune: „Doresc să-l am mai bine pe David decât curtea împărătească a lui Saul.” Niciodată nu a făcut aceasta și consecința era, că atunci când filistenii (vrăjmașii care se aflau în mijlocul lui Israel și pe care Dumnezeu i-a folosit împotriva lui Israel din cauza păcatelor lor) s-au întărit și au învins armata lui Israel, printre morți se afla nu numai împăratul, ci și Ionatan.

Și de aceea am citit la început din 2 Samuel 1, un cântec de jale foarte melancolic și impresionant, o plângere a unuia care iubea cu adevărat pe Ionatan. Cât de mult se cuprinde în cuvintele acestea: „Frumusețea ta, Israele, zace ucisă pe înălțimile tale!” (2 Samuel 1.19)! Ionatan nu a părăsit niciodată înălțimile, pentru a merge pe locurile de respingere. David era, să spunem așa, respins și Ionatan se afla la curtea împăratului, și așa a căzut Ionatan. De aceea spun: cu toate că devotamentul lui Ionatan față de David este minunat în sine însuși, aceasta nu a împiedicat ca David și Ionatan să fie despărțiți. Poate aceasta să fie forma cea mai înaltă a dragostei, care este mulțumită, dacă ea este despărțită de ceea ce iubește? Și cu toate acestea găsim aici un bărbat, care a putut să se despartă de tot ce are valoare și să le dea aceluia care l-a salvat; care a rămas în continuare la curtea împăratului lui David, în timp ce acesta era respins, izgonit de toți – o adevărată imagine despre Domnul Isus Hristos în timpul actual. Fiți siguri, iubiți prieteni: dacă pe voi nu vă leagă de Hristos nimic mai mult decât sentimentul că El a făcut o *slujbă*, o *lucrare* pentru voi, atunci niciodată voi nu vă veți devota cu adevărat! Trebuie eu să minimalizez această slujbă, această lucrare? Dumnezeu să mă ferească! Să îndepărtez eu ceva din mărimea acestei lucrări? Dumnezeu să mă ferească! Însă eu doresc ca voi să știți ce este mai mare: lucrarea, sau Acela care a făcut lucrarea. Aceasta este întrebarea.

Care este deci diferența între treapta mai joasă a devotamentului, pe care am studiat-o acum, și treapta mai superioară a lui? Nu este vorba de faptul să năzuim să dăm ceva lui Hristos, ci este vorba de conștiința că noi am primit totul *în* Hristos, respectiv *de la* Hristos, așa că El înlocuiește totul din inimile noastre. Treapta mai joasă de devotament rezultă din slujire; ea spune: „Eu doresc să-Ți dau în schimb tot ce am.” Treapta mai înaltă spune: „Eu primesc de la Tine, pentru ca Tu personal să înlocuiești în sentimentele mele tot ce ar putea avea un loc acolo.” Exact aceasta este diferența între o persoană care cunoaște *lucrarea* lui Hristos, și o persoană care cunoaște *pe Hristos personal*.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare de aici care cunoaște *lucrarea* lui Hristos; dar țelul meu mare este să vă fac să înțelegeți binecuvântarea nespus de mare a intimității *personale* cu Acela, care a făcut această lucrare pentru tine. Și îmi doresc aceasta pentru tine, căci știu că tu niciodată nu vei fi sigur înaintea amăgirilor, provocărilor și ademenirilor lumii acesteia, până când nu vei cunoaște pe Acela care pentru tine a pus în umbră toate acestea. Sunt două puteri; una din ele hotărăște în fiecare inimă: o putere este *lumea*, cealaltă putere este *Hristos*. Și poți fi sigur, că nu vei fi la adăpost față de una, dacă nu ai găsit pe cealaltă.

Ai putea acum să-mi spui, că tu știi, că toate păcatele tale au fost iertate. Eu nu tăgăduiesc aceasta: aceasta produce *ușurare*. Tu spui, este o ușurare minunată. Și eu recunosc aceasta și mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar dacă până acum tu nu ai cunoscut pe Acela care Și-a vărsat sângele prețios, ca să-ți ierte păcatele, atunci nu vei fi sigur înaintea tuturor provocărilor timpului acesta. Cunosc multe neamuri iubite ale mele, care sunt conștiente de iertarea păcatelor lor, și cu toate acestea sunt așa de apropiate de lume, cum nu se poate fi mai aproape. Cu siguranță ele nu pun la îndoială iertarea păcatelor lor; și ele pot numi o bază divină pentru siguranța lor, tot așa ca și voi, care sunteți în seara aceasta aici; mai mult, ei *se bucură* de aceasta. Nu vreau să minimalizez aceasta, însă îți spun, ei se bucură și de lume. Ei au iertarea păcatelor lor și savurează acest fapt; ei cunosc slujirile, pe care le face Hristos, și se bucură de ele; și ei îți spun mereu, că este minunat să vezi păcatul, moartea, satan, iadul și

toate biruite și cucerite de Hristos; ei știu să prețuiască toate acestea. Însă ei niciodată nu au cunoscut binecuvântarea care este legată de acestea atunci când persoana proprie este dată în schimbul acestora. Atunci se cunoaște Persoana care poate să înlăture toate din inimă, deoarece El Însuși posedă inima. Ei nu știu nimic despre aceasta, ei niciodată nu au știut nimic despre aceasta și nici în viitor nu vor ști nimic despre aceasta. Când vei vorbi creștinilor despre *Hristos*, atunci ei nu vor avea interese mari să te asculte.

Mă adresez aici cu toată seriozitatea la fiecare de aici. Te întreb: Dacă ne-am așeza, ca să vorbim împreună despre Domnul Isus Hristos, cât de bine te pricepi tu în acest domeniu? Dacă aș vorbi cu tine despre slujba Lui, te pricepi? Dar dacă am vorbi despre El Însuși, te pricepi și atunci? Ar fi aceasta o temă, la care inima ta să se reverse – desăvârșirile diferite ale Aceluia, al cărui har permite să ne numească prietenii Lui? Pentru fiecare din noi aceasta este o chestiune serioasă. Care ar fi răspunsul tău, dacă eu spun: să vorbim despre Acel Sfânt, care a părăsit tronul lui Dumnezeu și a coborât pe pământ, ca să devină Om, ca să reveleze dragostea Tatălui Său unui sărman ca mine – că El ar lua inima mea sărmană, suferindă și ar câștiga-o pentru Sine? Dacă El a câștigat inima mea și inima ta, atunci cu siguranță vom putea vorbi despre Acela, care pentru țelul nostru comun a luat această poziție.

Deseori sunt uimit cât de puțini credincioși sunt personal apropiați de Hristos: să cunoști personal pe Hristos și să te bucuri de El Însuși ca *Persoană* și nu numai de o învățătură referitoare la El. Aproape că nu se cunoaște mai mult decât o învățătură referitoare la El; s-a înțeles foarte puțin că un Om viu stă pe tronul lui Dumnezeu în cer – o Persoană iubitoare, care poate satisface orice dorință a inimii și pe care eu Îl cunosc ca Dumnezeu într-un Om; aceasta este partea minunată în această chestiune. Eu cunosc pe Dumnezeu în Isus. Cum altfel aș putea eu cunoaște pe Dumnezeu? Numai în acest Unul sfânt, preaiubiți prieteni, pot eu cunoaște pe Dumnezeu; aceasta este partea minunată. Om adevărat, Om real și totuși Dumnezeul puternic. Dumnezeu în Om. „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Aceasta este singura cale pe care eu pot cunoaște pe Dumnezeu; eu văd pe Dumnezeu în Hristos; eu cunosc pe Dumnezeu prin acest Om; și eu sunt adus la Dumnezeu prin El. Ce binecuvântare! Numai *aceasta* mă mântuie și nimic altceva nu mă *poate* salva.

Doresc să-ți pun pe inimă – tu nu ești sigur, inima ta nu este apărată, dacă Hristos nu este singurul Stăpân, căruia Îi aparține tronul. Dacă El domnește personal pe tronul inimii tale, atunci ai motivul adevărat, izvorul adevărat, puterea adevărată pentru drum și pentru mărturia pentru El aici pe pământ. Aceasta era ceea ce îi lipsea lui Ionatan. Nu vreau să par unilateral; recunosc că devotamentul lui, pe cât era posibil, era real și minunat; însă devotamentul lui nu s-a ridicat peste treapta de jos. În privința aceasta era insuficient, căci ceea ce dorea sufletul lui David nu i-a fost dat. Aceasta este ceea ce caută Hristos cu privirea; El dorește să aibă *inima* ta – cu alte cuvinte, *pe tine însuși*; de aceea Duhul Sfânt spune: „Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4.23).

Doresc să vă îndrept atenția spre o altă întâmplare din Vechiul Testament. Ea este total opusă de cele spuse până aici și ea va clarifica mai mult istoria lui Ionatan. Mergem la istoria lui Rut; gândesc că voi toți cunoașteți istoria. În cazul lui Rut nu era vorba de slujire. Naomi i-a făcut parte de tot ce era posibil; zilele ei de slujire trecuseră; așa începe cartea Rut. Găsim o văduvă săracă, singuratică, una care de două ori a rămas singură – o femeie care și-a pierdut soțul și copiii, care spune: „Am plecat în belșug și Domnul m-a adus din nou acasă, fără nimic” (Rut 1.21). Ea ar fi putut la fel de bine să spună: „Am terminat cu lumea aceasta; soarele meu a apus, pe când era încă ziuă; eu nu mai pot face nimic pentru tine; du-te înapoi la dumnezeii tăi; eu nu-ți mai pot da nimic; nu mai pot face nici o slujbă pentru tine; sora ta s-a întors înapoi; întoarce-te și tu.” Ce gândești tu, care a fost răspunsul la aceasta? Ce a trezit această afirmație în inima lui Rut? Care a fost efectul acestei solicitări? Deci, această solicitare a arătat realitatea simplă, că persoana lui Naomi era, ca să zicem așa, ancorată în inima moabitei. În fond răspunsul lui Rut a fost: „*Tu* ești aceea pe care eu o vreau, eu *te* prețuiesc. Este persoana ta de care sunt legată, nu de slujire, eu nu vreau s-o mai am. Tu mi-ai dat tot ce puteai să-mi dai, însă eu nu doresc să te părăsesc, nici în viață nici în moarte nu mă pot despărți de tine. Te-am cunoscut când îți mergea bine, și vreau să fiu cu tine și atunci când ai parte de nenorocire. Te-am cunoscut în zilele bune, nu doresc niciodată să te părăsesc în zilele întunecate.

Observă diferența. Nu era nici slujirea de care Rut a avut parte de la Naomi, și nici dorința ei după altă slujire în continuare de la Naomi. Și eu spun aceasta, deoarece cunosc oameni care gândesc: dacă ziua întregă o petrec în slujire, dacă sunt deosebit de activ, dacă merg aici și acolo, atunci sunt foarte devotați. – Însă eu nicidecum nu pot spune așa ceva. Probabil tu ești așa, și poate chiar mai mult; probabil ai umplut cu pliante toate restaurantele din oraș, și cu toate acestea nu posezi nici măcar o singură însușire a devotamentului care bucură inima Domnului Isus Hristos. S-ar putea să fi o persoană care lucrează din greu – și nu doresc să desconsider aceasta, să mă ferească Dumnezeu -, dar este o mare diferență între această chestiune și o persoană care trăiește în intimitatea apropierei personale de Domnul Isus Hristos, așa că El poate spune despre ea: „Aici este cineva care prețuiește gândurile Mele mai mult decât orice în lume; Eu îl numesc prietenul Meu și Eu îi voi face cunoscut gândurile Mele.” Nu este aceasta cu totul altceva? Eu niciodată nu aș putea spune, că cineva care se află în această poziție ar fi mai puțin avansat în slujirea lui; însă diferența este simplă, că slujirea poartă caracterul *gândurilor lui Hristos* și nu *preferințele noastre proprii*. Atunci ne vom gândi la preferința *Lui* și la ceea ce *El* vrea să aibă.

Nu doresc să micșorez în inimile voastre dragostea voastră pentru slujire, ci doresc ca voi să luați seama ca slujirea voastră să fie o buna plăcere pentru Hristos și nu numai bucuria voastră proprie. Aceasta este ceea ce caracterizează o persoană deplin devotată. Această persoană se bucură să cerceteze ce *Îi* place Domnului. Există ceva, care aduce mai multă binecuvântare, decât să cercetezi ce *Îi* place Aceluia care este țelul nostru? Ce va dori *El*? Mă gândesc cu plăcere la Saul din Tars. Care a fost primul lucru, pe care el l-a spus după convertirea lui? „Doamne ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9.6). Gândul lui este: eu am acum pe Domnul Isus Hristos, El a înlocuit totul în inima mea, m-a împăcat cu Sine *Însuși*, și acum eu cercetez ce *Îi* place Aceluia care este în cer, pe care eu L-am prigunit odinioară.

Privește acum celălalt aspect, pe care îl găsim în istoria lui Rut; nu este el minunat? În capitoul următor găsești că ea slujește cu bucurie chiar și pe căldura dogoritoare a zilei, și ea lucrează și se ostenește pentru o persoană față de care ea era devotată; însă *mai întâi* a venit devotamentul. Este ca și cum ea ar spune: „Îngrijesc pentru *tine*; aceasta este primul lucru. Și eu arăt această purtare de grijă nu pentru ceva, pe care tu mi l-ai putea da sau dorești să mi-l dai; ci eu exprim devotamentul meu prin aceea că eu – cu toate că tu ești numai o văduvă sărmană – nu te pot părăsi.” – „Unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul și încă mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți pe mine de tine!” (Rut 1.17). *Acesta* este devotamentul adevărat, preaiubiți prieteni. Nu trebuie să urmăresc istoria în continuare, dar ce primește ea în final? Este foarte interesant să urmărim aceasta. Ea primește pe Boaz, și ce înseamnă numele acesta? *Tărie*.

Și acum permiteți-mi să leg de aceasta un loc din Biblie – un loc minunat, dar timpul nu permite să ne ocupăm detaliat cu el. Domnul Isus Hristos spune credincioșilor din Filadelfia, săraci, slabi și totuși plini de devotament: „Pe învingător îl voi face un stâlp [aceasta înseamnă, un „Boaz”] în templul Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3.12). „Pe învingător”, aceasta înseamnă, „Cine este plin de devotament; cine nu tăgăduiește Numele meu; cine Mă prețuiește printre cei răi și printre cei buni mai mult decât orice din lume, pe Mine, Cel sfânt și Cel adevărat – chiar dacă acum el ar putea fi expulzat, totuși Eu îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu. El ar putea fi un expulzat; un om sărac, nenorocit, exclus; un om la care se privește ca la unul care răstoarnă toate rânduieșile religioase și toate celelalte; totuși „Eu îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și niciodată el nu va mai ieși afară; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, al noului Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3.12).

Devotamentul Mariei Magdalena

Nu merg mai departe în privința aceasta, preaiubiți prieteni, ci mă reîntorc la Noul Testament, la Maria Magdalena. Aici vedem o persoană, căreia Isus Hristos i-a slujit, exact așa cum David a slujit lui Ionatan, și este foarte interesant să urmărim această istorisire. Desigur a fost slujirea, cea care a adus-o înainte de toate la Domnul. Era Salvatorul ei, El a alungat din ea o legiune de demoni; aceasta rezultă clar din afirmațiile care le citim. Însă ceea ce noi găsim după aceea, este interesant pentru fiecare dintre noi. Dacă urmărești în evangheliile întregi ei istorie – și te rog insistent să faci aceasta -, dacă cercetezi istoria Mariei Magdalena, vei constata, că din momentul când ea a avut parte de puterea eliberatoare, această femeie a fost prezentă în orice situație de viață a Domnului Isus Hristos. Ea i s-a devotat fără rezerve – ea s-a dat pe sine însuși, toată existența ei; ea este amintită ca una care Îi slujea; ea L-a servit. Ea s-a dat pe sine însuși și a dat tot ce avea. Tu o vei găsi în viața Lui, ea a fost cu El la cruce, ea a fost ultima cu El la mormânt și a fost prima la mormânt în prima zi a săptămânii. O istorie foarte interesantă! Oriunde ai căuta în Noul Testament, vei găsi pe Maria Magdalena în legătură cu istoria Domnului Isus Hristos începând din momentul când ea a avut parte de puterea Lui eliberatoare. El a eliberat-o și El era Salvatorul ei – a alungat pe cei șapte demoni din ea -, și ea s-a simțit atrasă *de El* Însuși prin această lucrare; acesta este esențialul, și ea nu

L-a părăsit niciodată. Și ce mă impresionează așa de mult, este faptul că ea se leagă strâns de El; în suferință, în rușine și ocară la cruce precum și în alte situații de viață.

Adevărata încercare pentru devotament este aceea, dacă o persoană stă de partea lui Hristos în timpuri întunecate. Va veni ziua în care Hristos va avea toate, așa cum vrea El, și este o binecuvântare să te bucuri deja de aceasta; dar cât sunt de mulți *acum* cu El în duh și în inimă, când El *încă nu* are propriile drepturi și titluri? Aceasta este o întrebare serioasă! Pe deplin devotați sunt aceia care rămân la Hristos, în timp ce El este lepădat, și aceasta este tocmai încercarea din timpul de acum. Dacă Hristos ar fi la putere, dacă acum totul ar fi într-o ordine divină, dacă totul ar fi așa cum vrea El să le aibă, așa cum va fi într-o zi, atunci n-ar mai fi nici o cruce, nici o încercare, nici o ispită; fiecare ar avea parte cu El. Însă încercarea constă în faptul, dacă eu împart cu El soarta mea în lepădarea Sa; și aceasta nu are a face, așa cum am spus mai înainte, numai cu un om, căruia i s-a iertat, care are iertarea păcatelor.

Probabil tu ai savurat iertarea, așa cum și Ionatan a savurat foloasele biruinței lui David, și cu toate acestea el nu a petrecut nici un moment cu David în timpul lepădării lui. Și aceasta este valabil pentru mulți din timpul nostru. Ei spun: „Eu am iertarea păcatelor mele”, și ei se opresc aici. Însă întrebarea este: Unde este Hristos *acum*? Am întrebat aceasta cândva pe cineva și el a replicat: „*Unde* este Hristos? Ce vrei să spui prin aceasta?” Prin aceasta vreau să spun: Ce poziție are Hristos astăzi în epoca aceasta în momentul actual? Cum este prețuit adevărul lui Hristos, Cuvântul lui Hristos? Sunt sfinții adânciți în lucrurile pe care El le prețuiește cel mai mult și le iubește? Voi știți, că lucrurile stau cu totul altfel. Nu este nimeni care să contrazică, că Hristos astăzi nu este cunoscut *cu adevărat*. Generația aceasta a lepădat pe Hristos și L-a expulzat. Noi trăim în lumea în care El a fost omorât, și generația ucigașilor Lui este la putere; acolo trăim noi. Hristos a fost lepădat, expulzat și pretutindeni respins. Recunosc, că sunt din aceia care sunt deosebit de bucuroși să poată monopoliza avantajele „planului de mântuire”. Realmente egoismul este exact principiul, principiul ascuns al inimii omenești. Oamenii sunt bucuroși să primească avantajele lucrării lui Hristos, sunt bucuroși să fie siguri, că ei nu merg în iad, atunci când vor muri; se bucură să fie siguri că nu merg la judecată. Însă marea întrebare, care se pune astăzi, când așa de puțin se gândește la interesele și la adevărul și la Cuvântul lui Hristos, este: În ce măsură ocupi loc împreună cu El? Aceasta este proba pentru adevărata credincioșie și adevăratul devotament față de El. Ești tu gata în timpul de acum, să fii de partea Lui, legat cu prețul, pierderea, suferința și ocară?

Sunt mulți care se dau înapoi îngroziți; dar cu toate acestea nu pot contesta, că ei nu sunt creștini. Însă spun: aceștia nu sunt devotați pentru Hristos. Merg chiar mai departe și spun: aceia care înțeleg poziția, pe care Hristos o ocupă acum în cer, precum și lepădarea actuală a Lui de către lume, prețuiesc să fie în situații, la locul lor de muncă, acasă la ei, acele persoane care se potrivesc pentru un astfel de Hristos. Ei simt că este potrivit, atunci când crucea aruncă o umbră peste toate împrejurările. Pe ei nu-i interesează numai să profite de binele lucrării de la cruce și de aceea să meargă în cer, ci ei vor *acum* să fie la Hristos; dorința lor este să-I răspundă *acum* la gândurile Lui, aici în prezent. Dacă *El* nu a avut nici un loc, unde să-și poată pune capul, dacă *El* a avut numai o iesle la naștere și o cruce între doi tâlhari în moartea Sa și mormântul lui Iosif la înmormântarea Sa – atunci cât pot să dorească aceia care Îl iubesc, să posede în lumea aceasta? O, de ar fi drumul nostru spre Dumnezeu puțin mai

mult format în asemănare cu drumul Său! Cât de cu totul altfel ne-ar merge, dacă ar fi așa! Și nu am voie să spun fiecăruia dintre voi: că voi aveți acum o posibilitate minunată, să arătați, că Hristos ocupă în inimile voastre locul de domnie, chiar dacă cu fiecare zi devine tot mai greu să fi în lumea aceasta o mărturie pentru Domnul și Hristosul lepădat? Ce binecuvântare, că Dumnezeu a permis, să vină astfel de timpuri peste noi; este plăcerea cea mai mare, pe care El ne-o poate face. Este minunat, că El ne permite să fim în orele cele mai întunecate ale nopții, pentru ca prin aceasta noi să dovedim valoarea și binecuvântarea și plinătatea despre El, Cel care este singura lumină a inimii noastre. Nu dorești tu să suferi pentru persoana pe care o iubești? Este vorba de a da numai ceea ce nu te costă nimic?

Nu doresc să detaliez aceasta, dar dacă Domnul permite, doresc să mă ocup într-o altă seară cu răsplata acestui devotament. Este bine să se studieze aceasta în context cu Ioan 20, unde plata, pe care această femeie deplin devotată o primește, are caracter dublu. Ea primește o plată dublă. Pe de o parte ea aude numele ei, rostit de buzele Sale înviate. Ce moment de binecuvântare pentru inima ei! Te-ai gândit vreodată ce a însemnat aceasta pentru sufletul ei, când acest Sfânt, pe care ea Îl considera mort, stătea acum viu înaintea ei? Îngerii au văzut-o plângând, dar și El a văzut-o. Și El cunoștea valoarea lacrimilor ei și i-a zis: „Maria!” Nu este aceasta o plată, prieteni preaiubiți? Ce izvor trebuie să fi deschis aceasta în inima ei! „Rabuni!”, a răspuns ea, când plină de bucurie L-a recunoscut. Dar El merge mai departe. El spune acum: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru«” (Ioan 20.17). Aceasta înseamnă: „Mergi și du fraților Mei vestea cea mai bună, care a fost făcută cunoscut vreodată de buze omenești inimilor omenești.”

Trăim în timpuri în care diavolul se ostenește cu toată puterea să înlocuiască totul; să înlăture ceea ce este *numărul unu* în gândurile lui Dumnezeu. Țelul lui suprem este să strice ordinea divină! El este inițiatorul tuturor acestor lucruri. Privesc la Maria Magdalena și văd cum ea se agață cu devotament de Hristos, și văd cum pentru dăruirea ei ea este răsplătită într-un așa fel, că o inimă plină de devotament se bucură. Hristos n-a trimis-o să predice în afară – eforturile mari și țelul diavolului este să scoată pe oameni din sfera lor, să scoată lucrurile din ordinea lor -; ea nu a fost trimisă să predice lumii. Ea a fost trimisă la frații lui Hristos, ca să le transmită vestea cea mai bună, care a venit vreodată de pe buze omenești; ea a fost trimisă să le spună, că Hristos a înviat dintre morți și că Întâiul-născut dintre mulți frați va merge la Tatăl Său și Tatăl lor, la Dumnezeul Său și Dumnezeul lor. Nu era aceasta o plată mare? Prima ei plată era *personală*; a doua ei plată era *în legătură cu alții*. Ea era o *oaie* a lui Hristos și de aceea El a strigat-o cu numele ei; ea era un *prieten* al lui Hristos și de aceea El îi aduce vestea cea mai bună.

Devotamentul deplin față de Hristos

Domnul să te facă să savurezi astăzi plăcerea acestui devotament, al cărei început este Hristos Însuși. În felul acesta vei rămâne protejat, vei găsi ceea ce dezobișnuiește inima ta de celelalte lucruri. Nu tăgăduiesc, că lumea este atrăgătoare sau că credincioșii trăiesc în timpuri de ispite; sunt convins de aceasta. Să nu crezi, că toate greutățile au trecut, dacă ai avut cândva a face cu Hristos; până atunci ele nici nu au început încă cu adevărat. Niciodată nu ai astfel de

greutăți, niciodată așa de multe probleme, o muncă așa de chinuitoare, ca atunci când stai de partea lui Hristos. Și de ce? Toate aceste greutăți și această muncă este astăzi din cauză că Hristos încă nu este la putere și satan încă mai are voie să lucreze. Rămâne însă adevărat: *El merită, da, El merită*, ca eu să fiu simplu și cu totul pentru *El* în această lume săracă, nenorocită, care L-a respins. De aceea mă rog stăruitor pentru tine și pentru mine (în mod deosebit vă pun aceasta pe inimă, frații mei), ca noi să ne comportăm mai mult în chip demn de Hristos Cel lepădat, ca persoana noastră, casele noastre și discuțiile noastre și comportarea noastră să păstreze mărturia. Este adevărat, că noi trebuie să trăim în lumea în care Domnul nostru a fost omorât, și avem a face cu o generație de oameni care a făcut aceasta. Însă noi suntem despărțiți de lume, noi nu îi aparținem, ci aparținem unei scene și Unuia care Se află pe această scenă.

Facă Domnul prin Duhul Său ca fiecare să guste bucuria de a avea pe Hristos și de a fi devotat Lui, așa fel ca în noi să se găsească ceea ce face bucurie lui Hristos; din pricina Numelui Său.

(A treia prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?” din anul 1880.)